

IMMACULATA

1/1998

Č.35

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 1998

(Druhý rok bezprostřední přípravy na Jubileum roku 2000. Téma roku: Duch Svátý)

Leden - Aby nás Duch Svátý posiloval ve snaze překonávat všechna rozdělení a ukazoval nám cesty jednoty a míru.

Únor - Abychom se naučili žít podle Ducha a zároveň se stali Jeho důstojným příbytkem.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,...nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy“, abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

- Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

- Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři!

Zase je nám o rok víc. Jak Vám, tak i celé redakci, která zahajuje již sedmý rok své činnosti. Kdybychom chtěli hodnotit naši dosavadní práci, museli bychom kriticky konstatovat, že nedorůstáme do velikosti úkolu, který je nám svěřen. Proto vše vkládáme do rukou Boží Prozřetelnosti, která nutně musí být kapelníkem, Neposkvrněná pak musí hrát první housle, aby ještě mohla zachránit to, co se dá.

Nevíme, co nás čeká, víme pouze, že se chceme nechat vést Bohem. Ostatně si myslím, že člověk nic víc udělat nemůže. V tom vidím program i naději, záchranu i jistotu pro nás pro všechny, pro zítřek i pro celý nový rok, pro každého křesťana. Jen se nechat vést - nejvíce by nám o tom mohla vyprávět Matka Vtěleného Slova, na jejíž pokoru shlédli Pán, a Slovo se stalo Tělem a přebývalo mezi námi. Tím, že se nechala vést, stala se Matkou naší Spásy. Nechat se vést jako Ona - to vyžaduje otevřenost na Slovo, připravenost k přijetí Boží vůle a zřeknutí se egocentrických postojů. Nechat se vést jako Ona - to vyžaduje určité pasívní zahledění se na Dobro, Moudrost, Krásu a být tím oslněn, ... aby se to vše projevilo v našem slově i skutku, aby se to vše jakoby vtělilo do našeho života vnitřního i vnějšího a mohlo růst a přinášet ovoce.

Jestliže časopis „Immaculata“ je obrazem něčeho takového v očích Božích i přes veškerou nedokonalost a potíže, pak jsme našli milost a můžeme jásat Magnifikat.

Nechejme se vést jako Ona! - jen tenkrát náš život bude mít ten správný rytmus a harmonii - to je naším přáním do celého nového roku - aby život každého z Vás i nás byl tou nekrásnější Boží hudbou. A spolu s přáním přijměte také díky za veškerou Vaši podporu a pomoc, bez které bychom nemohli pokračovat v další práci. Potřebujeme sebe navzájem, a to je to krásné, to nám pomáhá k životu vyjádřenému službou harmonii.

Pokoj a dobro!

o. Josef

Studánka

Vytryskla studánka
v betlémském kraji
tichá a průzračná
nebesa zrcadlí
voda v ní zázračná
božskou moc tají.

Pojďte vy chudí
čerpejte zdarma
kdo srdce čisté má
a ducha beze lstí
i kdo jsi obtížen
zde dojdeš svěžestí.

Vytryskla studánka
ve světa poušti
kdo dobrou vůli máš
nastav svou duši
ať láskou naplněn
pokojem přetékáš.

*P. František Klíka
Ze sbírky „Sváteční meditace“*

Život svatého Františka z Assisi

Anacleto Jacovelli

Kapitola I.

O tom, jak se sv. František narodil ve stáji, po vzoru našeho Pána, Ježíše Krista

V té době žili v Assisi dva mladí a velmi zámožní manželé.

On se jmenoval *Pietro* anebo raději Petr Bernardone. Toto jméno nosil po svém otci svatě paměti. Byl horlivým obchodníkem. Přemýšlel o zásobování svých skladů drahými látkami, které získával v Provensálsku a na Východě, odkud se občas vracel s novým bohatstvím.

Ji nazývali Pika. Avšak její pravé jméno bylo *Giovanna* nebo Joanna. Byla ženou s neobyčejně dobrými vlastnostmi, které představovaly její obrovské vnitřní bohatství, jež zastiňovalo zlato, získávané jejím manželem.

Oba dva by měli být šťastni a v podstatě i šťastni byli. Avšak jako každá růže, i když krásná, má své trny, které zraňují, stejně tak to bylo s jejich životem. Byl přikryt stínem ležícím na srdci, poněvadž Bůh jim dosud nedopřál potomka, požehnané ovoce, které by ještě více spojovalo jejich lásku.

Pika s tímto úmyslem konala poutě ke Hrobu sv. apoštolů v Římě, modlila se pokorně, navštěvovala poutní chrám sv. Michala na Monte Gargano, kde ustavičně prosila Pána, aby jí udělil dar vytuouzeného mateřství. Avšak nadarmo! Nebesa jakoby neslyšela její pláč. Jednoho dne byl *Pietro* velmi zaměstnán přípravou daleké výpravy. Chystal se do Svaté země, kde očekával dosažení velkých zisků.

„Pane“, řekla mu manželka, „co bys řekl, kdybych se i já přidala ke tvé výpravě? Jakým štěstím by pro mě bylo navštívit místa naší spásy!“

Manžel chvíli rozpačitě mlčel. Přemýšlel o domu a majetku během své dlouhé nepřítomnosti a už měl na ústech zamítavou odpo-

věď. Avšak obava, aby manželce neučinil mrzutost, okamžitě zvítězila.

„Paní“, řekl, „jestliže si to přeješ, pojed. Ať se tak stane.“

Jakmile připravili věci, vydali se na cestu. Nevyslovitelná radost vládla v srdci Piky.

Po příchodu do Palestiny se Petr věnoval svému obchodování, manželka zas zahájila zbožnou pout.

Hluboká víra jí, více než lidské rady, ukazovala cestu k místům posvěceným životem Spasitele. Prožívala tam nevýslovné nadšení. Modlila se u Svatého hrobu a pak se vydala do Betléma, aby tam navštívila Jeskyni narození.

Kdo by mohl zopakovat myšlenky, jaké se rojily v hlavě assiské ženy, když se nalezla v místě pokorného lože, na kterém Nejsvětější Panna povila Ježíše? Když klečela na holé skále, svěřila Matce Boží své skryté utrpení. Vyslovila svou velkou touhu spíše srdcem než slovy a v té chvíli s jistotou poznala, že její modlitba byla vyslyšena.

* * *

V Assisi, po dlouhé pouti, obdržela Pika ujištění o přijaté milosti. Cítila pod srdcem pulzující nový život.

Bylo to v zimě na přelomu roku 1181 a 1182. Domácí ústraní nyní nebylo rušeno silným hlasem manžela hovořícího se svými zákazníky, neboť v té době byl na cestě. Zde se žena připravovala ke svému velkému dni.

Všechno bylo důkladně naplánováno, avšak Boží prozřetelnost, ve svých pro nás neprozkoumaných záměrech, zařídila, aby všechno mělo jiný průběh.

Pika již nebyla nejmladší a zdálo se, že porod, který měl být první, bude komplikovaný. Ve chvílích trápení a v přítomnosti hrozícího nebezpečí se utekla, jako vždy, k modlitbě. Připomenula si jeskyni v Betléme, pokoru na-

rození Spasitele a osvícena světlem z hůry zatoužila jít za příkladem Nejsvětější Panny.

Služkám nařídila připravit lůžko ve stáji, která byla dole a kde její manžel mívá koně, a přála si, aby tam přivedli vola a osla. Když bylo již všechno připravené, sestoupila celá se třesoucí dolů, ulehla na seno a bez velkých bolestí porodila své dítě.

Tento fakt se stal známým. Sousedky a drbny se shromažďovaly v zahradách a komentovaly tuto událost. Nerozuměly velkému významu gesta, jež Pika učinila. Ohodnotily ho prostě jako výmysl těhotné ženy. Od té doby přezdívka, kterou dali matce sv. Františka, získala převahu nad jménem křesťním. Místo *Giovanna* zvali ji „Pika“, aby zdůraznily, že její podivné choutky byly podobné těm, které mívá pták stejného jména.

* * *

Jízlivé komentáře se tedy nevyhýbaly prahu Petra Bernardona, ale také neumenšovaly dokonalou radost paní Piky. Její dům se stal rájem, protože i pláč synka byl zdrojem štěstí.

Matka rozrušena radostí chvíle nezapomínala však na své křesťanské povinnosti. Zanesla své nemluvně do katedrály sv. Rufína, aby se znovu narodilo z křesťní vody a aby mu bylo dáno jméno Jan. Snad jen náhodou jeho příchod na svět připomínal

analogii s Janem Křtitelem? Touha sv. Alžběty byla podobná její touze a narození dítěte se stalo plodem modliteb a dobrých skutků.

Ale v tom jednoho dne na dveře domu zaklepal jakýsi poutník. Jeho vzhled byl milý a vzbuzoval úctu. Prosil, aby mohl vidět malého Honzu a vzít ho do náruče. Pika ze soucitu pro jeho chudobu ho nejprve posílila kouskem kuřecího masa a potom k němu přinesla své dítě.

Poutník jej vzal na ramena a slavnostně jej pozvedl nahoru. Připomínaje svatého starce Simeona žehnal mu a říkal: „V tomto dni v tomto městečku se narodili dva chlapci. Jeden - a ukázal na toho, kterého měl na ramenou - bude mezi největšími svatými tohoto světa, druhý mezi nejhoršími lidmi.“

To řekl, odešel a nezbylo po něm ani stopy.

Kapitola II.

O tom, jak se František postavil do čela assiské mládeže a o jeho křesťanské výchově.

Když se narodil syn, *Pietro* se nacházel v Provesálsku. Po vyřízení svých záležitostí se vracel s radostí v srdci, protože všechno dobře dopadlo. Ale v Assisi na něho čekala radost mnohem větší, protože manželka mu dala konečně dědice.

Pietro byl velmi šťastný a dával to všem najevo, protože k jeho chybám a slabostem, kromě ambiciozity, okázalosti a snahy vypadat jako velký pán, se připojovala ještě bezmezná marnivost.

Skutečnost, že neměl nástupce, ho nemálo zarmucovala. Z tohoto hlediska se cítil menším než jiní smrtelníci. A nyní je konec útrapám! Míval také svá krásná přání, na kterých stavěl tolik snů a do

foto: Jg

kterých vkládal tolik naděje! Podle něho by mělo všechno vycházet tak, jak to on naplánoval a jiní by měli strnule stát v údivu.

První věc, jakou udělal po svém návratu, byla, že změnil synkovo jméno. *Pietro* nechtěl, aby se syn stal poustevníkem, asketou, ponurým, nepozemským svatým jako Křtitel od Jordánu, ale aby byl šlechticem, který se vyzná v hudbě a poezii, obléká se v šaty z drahých tkanin, takových jako ty, které on - jeho otec - shromažďuje ve svých skladech. Byl přesvědčen, že by mohl být vůdcem dokonale ovládajícím šavli a ženoucím vojsko do bitvy. S tímto úmyslem dal synovi jméno *Francesco*, aby ho jménem připodobnil k francouzské šlechtě, která své rytířské klady spojovala s krásou poezie a elegance. Pod takovýmto otcovským vlivem zůstávalo Františkovo dětství a mladá léta. Ve své farnosti, ve škole sv. Jiří, se učil latině a lidovému jazyku. Od svého otce se pak naučil jazyku provensálskému a lásce k poezii psané na ozdobných pergamenech.

Jeho duch, od přirozenosti otevřený na krásu, se postupně živil „radostnou vědou“ a získávanou nauku mladý *Francesco* uváděl ve skutek při mládežnických akcích svého města. Jeho vrstevníci dost rychle podlehli okouzlujícímu vlivu jeho osoby a setrvali s ním s velkou oddaností a údivem.

Ohlásili ho králem slavností a setkání, květem mládeže a neexistovala žádná vznešená zábava, kde by *Francesco* druhým neimponoval. Jeho kytara vydávala nejmilejší zvuky, jeho hlas měl jemné zabarvení, jeho oděv, to byl bohatě zdobený brokát. Když procházel ulicemi, zaplňovaly se lidmi a nad jejich hlavami se otvírala okna, ze kterých, prostředř karafiátů, vyhlížely zvědavé tváře děvčátek.

Pietro Bernardone z úkrytu, jakoby zdaleka, všechno pozoroval a byl spokojený.

* * *

Tato vnější strana mladého života by nás neměla vést k příliš povrchnímu hodnocení Františkovy výchovy zvláště tehdy, když

chceme poznat opravdové vlastnosti jeho ducha.

Vždyť vedle otce byla také matka, která měla na syna velmi hluboký vliv. Žena, jak jsme už řekli, žila zbožně, snažila se vštípit jeho duši moudré zásady víry a morálky, které v něm zůstaly po celý život. Plodem této svaté výchovy bylo, že zůstával vždy nad morálním blátem: nízké a vulgární vtipy kamarádů v něm vyvolávaly nechuť a smutek.

Pika ještě zřetelně nechápala, co říká, když drbnám shromážděným proto, aby komentovaly jednání *Francesca*, vždy odpovídala: „Co si myslíte, kým bude můj syn? Já si stejně myslím, že přese všechno zůstane Božím dítětem.“

Nebude od řeči, když jako důkaz připomeneme jednu událost z těchto dní.

Pietro Bernardone nevynechával žádnou příležitost a uváděl svého syna do tajů obchodování, buď proto, že to bylo zaměstnání výnosné anebo také proto, aby ho vedl k zodpovědnosti. S tímto úmyslem ho nechával v krámu při rozhovorech a při zařizování záležitostí se zákazníky. Čas od času ho posílal do města Foligno, aby tam obchodoval na náměstí.

Jednou, když byl *Francesco* jako obvykle v krámu svého otce a vyřizoval záležitosti se zákazníky, objevil se před ním chudák a prosil ho o almužnu ve jménu Krista.

V tomto okamžiku mládenec zabraný do své práce, ztratil trpělivost a vyhnal chudáka velmi ostrými slovy. Hned ho však napadlo: „Jestliže by mne kdokoliv o něco poprosil ve jménu nějakého velkého pána na zemi, jistě bych ho neodmítl. A chudák mě poprosil ve jménu Krista. Jak jsem mohl být vůči němu tak bezohledný?“

Okamžitě dohonil chudáka a dal mu bohatou almužnu. Předsevzal si také, že už nikdy neodmítne nikoho, kdo by před ním stanul ve jménu Božím.

(Pokračování příště)

Petr našich dnů

Ve dnech 2.-6. října 1997 navštívil papež Jan Pavel II. Rio de Janeiro v Brazílii, kde probíhal teologicko-pastorální sjezd o rodině a konalo se druhé Světové setkání rodiny. Byla to už papežova 80. zahraniční pouť. Hlavními body návštěvy bylo modlitební setkání na stadi-

onu Marakana dne 4. října, kde se sešlo na 120 tisíc věřících a mše sv. na letišti Flamengo dne 5. října za účasti více než miliónu lidí.

Na závěr „Svátku a setkání rodin“ na stadionu Marakana Svätý otec řekl:

Rodina je dědictvím lidstva, protože jejím prostřednictvím podle Božího plánu se má prodlužovat přítomnost člověka na zemi. V křesťanských rodinách, které stojí na svátosti manželství, víra osvětluje podivuhodným způsobem tvář Krista, zář pravdy, která zahrnuje světlem a radostí rodiny, které inspirují svůj život evangeliem.

Bohužel se dnes šíří ve světě falešné poselství štěstí, které není možné a které neodolá, které nese s sebou jen zklamání a hořkost. Štěstí se nedosáhne na cestě svobody bez pravdy, protože to je cesta nezodpovědného egoismu, který rozděluje a roztrhává rodinu a společnost.

Není pravda, že by manželé byli jako otroci, odsouzeni do téže rodiny, že nemohou zůstat věrnými vzájemnému a celistvému daru sebe sama až do smrti! Pán, který vás volá žít v jednotě těhož těla, v jednotě těla i duše, v jednotě celistvého života, vám vlévá sílu k věrnosti, která zušlechťuje a působí, že vaše jednota nejde vstříc nebezpečí nevěrnosti, která zbavuje důstojnosti a štěstí, uvádí do rodiny rozdělení a hořkost, jejichž hlavními oběťmi jsou děti. Nejlepší obrana rodinné jednoty spočívá ve věrnosti, která představuje dar Boha věrného a milosrdného v lásce, kterou On sám nás vykoupil.

Rodiny Latinské Ameriky a celého světa: Nenechejte se svést tímto lživým poselstvím, které ponižuje národy, útočí na nejlepší tradice a hodnoty a uvaluje na děti tolik utrpení a neštěstí. Věc rodiny uděluje hodnotu světu a osvo-

bozuje ho v té pravé pravdě o člověku, o tajemství života, který je Božím darem, o muži a ženě, kteří jsou Božím obrazem.

Obracím se vaším prostřednictvím k rodinám celého světa a ke všem lidem: Přijměte své děti se zodpovědnou láskou, braňte je jako Boží dar od okamžiku, kdy začal jejich život v lůně matky, kéž strašný zločin potratu, hanba to lidstva, neodsoudí ty, kteří se mají narodit, k nejnespravedlivějšímu usmrcení - jsou to lidské bytosti, ty nejnevinější.

Foto: L'Osservatore Romano

Obracím se ke všem, kdo pracují na vybudování nové společnosti, v níž vládne civilizace lásky: Braňte své rodiny jako vzácný a nenahraditelný dar; ochraňujte je spravedlivými zákony, které bojují proti chudobě a nezaměstnanosti a které dovolují rodičům splnit jejich poslání. Jak mohou mladí založit rodinu, když nemají prostředky, aby ji vydržovali? Bída ničí rodinu, překáží přístupu ke kultuře a základnímu vzdělání, kazí mravy a ohrožuje zdraví mladých i dospělých. Pomozte jim, pomozte jim! Jde tu o vaši budoucnost.

Společnosti, které se nezajímají o děti, jsou nelidské a nezodpovědné. Rodiny, které nevychovávaly vlastní děti a je opouštějí, dopouštějí se strašné nespravedlnosti, za kterou se budou muset zodpovědat před Božím tribunálem. Víím, že nemálo rodin je obětí situací, které jsou nad jejich síly.

Zde je nutné se dovolávat solidarity všech, aby se děti nestaly oběťmi všech druhů chudoby, bídy ekonomické a zvláště bídy morální, která dává vznik jevu, o němž jsem se zmínil v Listu rodinám: Existují sirotci rodičů, kteří žijí!

Na obranu rodiny

Dárce darů

„Přímluvce Duch Svatý, kterého Otec pošle ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno ostatní, co jsem vám řekl já.“ (Jan 14,26)

Začal se další rok přípravy na „Velké jubileum“. V tomto roce si chceme hlouběji uvědomit přítomnost Ducha Svatého v Církvi i v sobě. Ježíš Kristus po Nanebevstoupení seslal na celou Církev slíbeného Ducha Svatého. „Všichni byli naplněni Duchem Svatým.“ (Sk 2,4). Duch Svatý je a vždy bude Duší Církve. Oživuje ji a vede. Obdarovává nás svými dary „pro společné dobro všech“. Působí skrze Boží Slovo a svatosti. Sjednocuje všechny v jedno Mystické Tělo. Je s námi, v nás, vede nás a my jsme v něm.

Abychom mohli pochopit a otevřít se na působení Ducha Svatého v našem životě, musíme zaujmout postoj pokory. Víme, že On je třetí Božskou Osobou, Dárce darů, Potěшитelem, Obnovitelem, Radostí a Mocí, Láskou Otce i Syna. Ale často zapomínáme, že On je hlavním Stavitelem naší osobní svatosti. Dává nám poznat naši prázdnotu, slabost... Až si tu naši „chudobu“ uvědomíme, přichází a obdarovává nás, protože On je „Otcem chudých“.

Každý den všichni zjišťujeme, že jsme hříšní a lidmi slabé víry, ale i to může sloužit k něčemu dobrému. Postoj pokory a bezmocnosti otvírá dveře Duchu Svatému. Náhle se zjevuje Božský Oheň, který neničí, ale rozněcuje a oživuje. Člověk najednou ucítí ve svém nitru sílu a pokoj. Pouští jeho srdce se mění v zelenou zahradu, ve které se setkává se známými lidmi, které už tolikrát viděl, ale všechno je jiné, protože pohled uzdraveného srdce je jiný. Člověk má dobrou náladu, i když za oknem je špatné počasí. Na jeho rtech jsou vždy potěšující slova a má čas pro všechny. V každodenní jeho práci je více srdce a lásky. Všichni lidé jsou mu najednou velmi blízcí. Prožívá svoje „communio“ s lidmi a s Bohem. To všechno se stává v Duchu Svatém. Věřící člověk by tuto situaci mohl prožívat každý den, kdyby opravdově pro-

sil Boha o uzdravení a hluboce věřil, že Duch Svatý „přichází s pomocí v našich slabostech“.

V den, kdy jsme přijali svatost křtu, přijali jsme také Ducha Svatého. Byla to velká událost v našem životě, ke které se musíme často vracet, protože takto začalo naše přátelství s Bohem. Teď je jen na nás, zda dovolíme Bohu působit v nás a skrze nás. Jedná se zde o osobní přijetí Ducha Svatého, Jeho přítomnosti a síly. O to musíme prosit vytrvale, štědře, s velkou touhou a s velkým očekáváním. On nás vyslyší a přijde. Sám nám vyjde naproti a dovolí, abychom zakusili jeho lásku a sílu. Duch Svatý sám se pro nás stane „darem“.

Cesta víry není jednoduchá a přímá. Rostou na ní růže i trny. Abychom dospěli ke zralosti víry, musíme často zažít chybu vlastní nezkusečnosti. Nejčastějšími našimi chybami je nedostatek pokory, otevřenosti a vnitřní připravenosti. On stojí u dveří a klepe, ale nevejde, pokud ho my nepozveme dál. Navíc k tomu, aby se dnešní člověk začal otevírat, potřebuje zakusit ve svém srdci hluboký vnitřní zážitek, jehož výsledkem je otázka: „Co mám dělat, co ode mně očekává Ježíš, co On by učinil na mém místě?“ Je to dar, který může obdržet při modlitbě, při naslouchání nebo čtení Božího Slova, v tichu a také při obyčejné životní situaci. V této otázce je obsažena i proměna našeho srdce. Nejedná se zde jen o to, abychom si řekli, že budeme „lepší“, ale jde o změnu našeho myšlení, vnitřního postoje, ve kterém na první místo začneme stavět Boha. Ve své svobodě chceme volit vždy pravdu, jít za Ježíšem a učit se Jeho způsobu myšlení. Pouze člověk obrácený může být radostný a stále přijímat dary Ducha Svatého, neboť On zná potřeby svého lidu.

Jeruzalémský biskup 4. století, sv. Cyril, řekl: „Otevři mu dveře! Protože On, Duch Svatý, stále chodí a hledá toho, který je hoden přijmout jeho dary.“

On je blízko, vždy odpovídá na touhu srdce a je připraven k obdarování.

Čím bych byl bez Něho?

Čím jsem s Ním?

otec Miroslav

Kde nalézt štěstí?

Všichni touží po štěstí a běhají za ním, ale málo lidí je nachází, protože nehledají tam, kde je.

Pojďme na ulici. Po širokém chodníku překotně pospíchají lidé různého věku a stavu, a každý se snaží dojít k nějakému cíli, který se má stát částí jeho štěstí. Středem ulice se pohybují koňské povozy a auta, a ti, kteří v nich sedí, touží a sní o - štěstí. Ve výlohách se nejrozmanitější zboží nabízí kolemjdoucím, aby svým vlastníkům a kupujícím přiblížilo - štěstí. Kde se jen podíváš, uvidíš lidi žízňící po štěstí. Zdali pak jsou si všichni jisti, že na konci svého snažení vezmou do náruče poklad tak žádoucí?

Jeden z nich si určitě za cíl nashromáždil hodnoty materiální - peníze. Ještě nedosáhl konce svých přání - a proto běhá dále. Dojde?... Čím více hodnot hromadí, tím více

sám do věčnosti.... Pouhá myšlenka na toto téma mu otravuje chvíle krátké spokojenosti ze zisku. Nedosáhl tedy štěstí!

Pojďme dále. Vedle dveří visí plakát: „Taneční zábava“ a mnozí se tam tlačí. Užívají světa, dokud slouží léta! Zdalipak jsou šťastní? Nebudou snad toužit po větším, plnějším a sladším kalichu rozkoše? Hledají stále nové příjmenosti a nakonec jsou přesyceni - cítí hranice. A přece touží po štěstí bez hranic a bez konce... Takže ani tihle ho nenalezli.

Možná, že sláva uspokojí člověka? Podívejme se na zástupy uznávaných lidí, zaujímajících vysoká postavení ve společnosti, kteří jsou všude známí. Zdalipak tito vlastní talisman štěstí? Zeptejme se, zda by si nepřáli, aby se jejich sláva nerozšiřovala dále, aby nezazářila i v jiných oblastech? Bez pochyby by to každý z nich rád přijal a možná nejednou přemýšlí, jak by ještě více zazářil. Avšak snad jiní ho zastihují, tolik je těch, kteří nedoceňují jeho zásluhy! Kolik méně hodných bylo postaveno výš od něho; nakonec - i sláva je velmi křehký křišťál. Mnoho nedávno ještě oslavovaných lidí, se dnes nachází ve stínu zapomnění. A nakonec i je navštíví - smrt... A po ní?... Co pomohou pochvaly a lidské pomníky, jestliže věčnost bude nešťastná?... Ani v tom tedy není štěstí.

foto: Adobe Graphics

se pro ně zapaluje a touží po větších. A i kdyby získal vlastnictví celého světa, tak se ještě mlsně ohlédne po měsíci. Touží stále více a rychleji získávat a stále trvaleji vlastnit. Kolik práce, snažení, obětí a zdraví ho stálo to, co získal a kolik ještě námahy ho čeká! A co když přijde nemoc, štěstí se otočí, zloděj okrade? Nakonec - přijde také smrt. A potom?... Bude třeba všechno opustit a jít

Bohatství, rozkoše života a sláva jsou údělem jen výjimek, avšak po štěstí touží každý...

* * *

Příliš velké je srdce člověka, než aby se dalo naplnit penězi, smyslností nebo svůdným, i když omamným, dýmem slávy. Ono touží po vyšším dobru, neomezeném a nekoecném. Takovým dobrem je pouze - Bůh.

V roce 1922 napsal sv. Maxmilián Maria Kolbe

Panna Maria v San Andrea delle Fratte

20. ledna 1992 vzpomínali v římském kostele *San Andrea delle Fratte* 150. výročí náhle konverze Alfonse Ratisbonna, pocházejícího z židovské rodiny, který se pak stal knězem a apoštolem ke svým souvěrci. Ke konverzi došlo následkem zvláštního náboženského zážitku - zjevení Panny Marie, jejíž obraz, tak jak on ji viděl, se uctívá ve zmíněném kostele, spravovaném řeholníky Paulány.

Kdo tedy byl Alfons Rastibonne? Narodil se 1. května 1814 v rodině zámožného štrasburského židovského bankéře Augusta Rastibonna; jeho matka Adelaida byla příbuznou Neftali Cerfbeer, horlivého bojovníka za právní emancipaci Židů z doby francouzské revoluce. Malému chlapci se doma nedostalo v podstatě žádné náboženské výchovy, nenaučil se ani základním židovským modlitbám, přesto však jim hluboce oťrásko, když v dubnu 1827 zcela nečekaně přijal jeho starší, čtyřřadvacetiletý bratr Theodor křest a jen o tři roky později se stal katolickým knězem. V Alfonsovi se probudila nenávisť ke katolické víře a odpor k bratru, jež považoval za zrádce svého lidu. Ztratil bratra i otce, který náhle zemřel. Šestnáctiletý mladík se s pomocí bohatého strýce Ludvíka, který mu chtěl předat svůj bankovní dům, horlivě oddal studiu práv a ve víru bouřlivého života na pařížských Champs Elysees úplně zapomněl na Boha. Jeho duch byl osloven zcela jinými problémy. Byl hluboce přesvědčen o moci rozumu a významu rozvinutí lidské podnikavosti pro řešení sociálních otázek, a založil dokonce Společnost pro povzbuzení a podporu chudých Židů. Záhy se hluboce zamiloval do své vzdálené příbuzné, Flóry Ratisbonnové, zasnoubil se s ní a uvažoval o založení vlastní rodiny. Před sňatkem však chtěl ještě podstoupit delší zdravotní cestu do Středomoří a navštívit Azurové pobřeží, jižní Itálii, Maltu a snad i Konstantinopol. Před návštěvou „fanatického“ Říma jej Flóra výslovně varovala...

Psal se rok 1841.

Během cesty byl naplněn nepochopitelným neklidem a smutkem, který nedokázala rozptýlit ani krásná krajina a bohaté zážitky. Když se pak v Neapoli, pronásledován nevysvětlitelnou duševní trzňou, odhodlal, aniž sám věděl proč, vstoupit do královské baziliky sv. Františka z Pauly, stalo se cosi nečekaného. Opřel o jeden ze sloupů, sledoval z povzdálí mši svatou, a začal se bezděčně modlit za své blízké. „Tu se náhle můj smutek rozplynul“, napsal později, „jako by jakýsi vítr rozehnal černý mrak, který naplňoval mé nitro a cítil jsem se zaplaven nevýslovným klidem. Cítil jsem útěchu, jako by mi jakýsi hlas řekl: 'Tvá modlitba byla vyslyšena'." Přitahován neodolatelnou silou, vydal se 5. ledna 1842 do Říma.

Tam se setkal se svým někdejší spolužákem a horlivým protestantem, Gustavem de Bussiérem, který se nabídl, že mu bude dělat průvodce Věčným městem a uvedl jej i do společnosti svých římských přátel. Gustavův starší bratr Theodor, který konvertoval ke katolicismu, začal s Alfonsem hovořit o víře, narážel však na jeho rozhodný odpor. Kruh přátel se tedy počal za Ratisbonna modlit a hrabě Auguste La Ferronays, jenž si jej upřímně oblíbil, mu věnoval dokonce zázračnou medailku Kateřiny Labouré a prosil ho, aby ji stále při sobě nosil. To nebylo možné odmítnout. „Uvidíte, že se navzdory svému hněvu stanete katolíkem“, říkal mu s úsměvem La Ferronays, „i kdyby Vám Bůh měl seslat anděla z nebe!“ 17. ledna 1842 hrabě La Ferronays náhle zemřel. Jeho tělo bylo vystaveno na márách v paulánském kostele San Andrea delle Fratte. 20. ledna, kolem poledne, se tam baron de Bussiéres vydal, provázen Alfonsem, aby na místě dohodl okolnosti pohřbu. Odešel do sakristie a zanechal Ratisbonna v kostele samého.

„Procházel jsem chrámem“, vypráví Alfons, „když jsem náhle pocítil velký neklid a zdálo se mi, jako by všechno bylo zahaleno jakýmsi

závojem. Celý kostel se mi zdál ztemnělý, s výjimkou jediné kaple, do níž jako by se slilo všechno světlo. Pozdvihl jsem oči k oné kapli, zářící takovým světlem a tu jsem spatřil, že na jejím oltáři stojí přesvatá Panna Maria - živá, vysoká, plná majestátu, krásy a milosrdenství - podobná oné, již jsem viděl na zázračné medaili Neposkvrněné. Gestem ruky mi ukázala, že mám pokleknout. Přitahovala mne k Ní nevýslovná síla. Zdálo se mi, jako by říkala: 'Už dost!' Neřekla žádná slova, ale pochopil jsem to. Padl jsem na kolena a vzhlížel jsem k Ní, musel jsem však před Jejím majestátem a jasem vždy sklopit oči. Díval jsem se na Její ruce, byly plné odpuštění a milosrdenství. V přítomnosti přesvaté Panny jsem pochopil, ačkoliv mi neřekla ani slovo, celou hrůznost stavu, v němž jsem se nacházel, zrůdnost hříchu i krásu katolické víry. Jedním slovem, pochopil jsem vše!"

Když se de Bussiéres vrátil, našel Alfonse u mář hraběte La Ferronayse, klečícího, se se-

pjatýma rukama, a vzlykajícího: „Ach, jak se tenhle zemřelý pán za mne modlil!“ Ratisbonne vyprávěl de Bussiérovi o tom, co viděl a pochopil, a úpěnlivě prosil, aby ho dovedl ke zpovědníkovi a aby mohl přijmout svatý křest. Zavedli jej do chrámu // *Gesů* k jezuitskému Otcí Filipovi de Wilefortovi, jemuž vše znovu s pláčem vypověděl. Bylo zřejmé, že Alfons v jediném okamžiku pochopil všechny pravdy katolické víry. Vyslechl jej i generální představený jezuitského řádu, P. Jan Roothaan. „Ještě před půl hodinou jsem zlořečil náboženství Ježíše Krista“, vzlykal Alfons, „a teď!... Teď chápu, proč jsem dnešní noci stále viděl kříž, přestože jsem se stále snažil odehnat tuto myšlenku“. P. Roothaan vzal do rukou kříž, který stál na jeho pracovním stole a řekl: „Až budete pokřtěn, je třeba tento kříž, jež jste viděl, nejen ctít, ale i nést!“ - „Synu“, pokračoval, „vstoupíš-li do Boží služby, stůj pevně ve spravedlnosti a bázni a připrav svou duši na pokušení. Pokoř a naprav své srdce a buď vytrvalý, naslouchej slovům moudrosti a přijmi je, a nepodléhej hněvu, až na tebe dolehne zkouška. Snášej všechno, co Ti Bůh dá snášet, přivíh se k Němu a buď pevný, abys rostl a prospíval až do konce života. Přijmi všechno, co se Ti přihodí, a snášej bolest jako silný muž, měj v ponížení trpělivost, protože zlato a stříbro se zkouší v ohni a vyvolení lidé ve výhni ponížení. Důvěřuj v Něj a přispěje Ti na pomoc, naprav své cesty a doufej v Něj. Uchovej si svou bázeň a zestárni v ní!“

31. ledna 1842 přijal Alfons Ratisbonne křest z rukou kardinála Konstantina Patriziho v chrámu // *Gesů* 14. června 1842 vstoupil do jezuitského noviciátu v Toulouse a již 23. září 1848 byl vysvěcen na kněze. Po čtyřech letech ale s povolením Svatého otce opustil Tovaryšstvo Ježíšovo, aby se mohl plně zasvětit práci v nové řeholní kongregaci Kněžích Panny Marie Siónské, kterou na jeho podnět založil jeho bratr Theodor a jež se měla věnovat především šíření poselství spásy mezi Židy. V září roku 1855 se vydal do Jeruzaléma, kam za ním po roce dorazily i první Siónské sestry. V listopadu roku 1857 za cenu nesmírných obětí vykoupil trosky Pilátova Prétoria,

kde byl Spasitel odsouzen, a po sedmi letech zde počal budovat svatyni smíření Ecce Homo. Do Říma se ze své jeruzalémské mise vrátil jen jednou, na přelomu ledna a února 1878, kdy chodíval pokorně a nepoznán celebrovat do chrámu San Andrea k oltáři „zjevení“. Stal se tehdy též paulánským terciářem a díky iniciativě paulánského generála P. Raffaella Ricciho byly navázány úzké vztahy spolupráce mezi řádem nejmenších bratří sv. Františka z Pauly a Otci P. Marie Siónské. Těsně před smrtí, k níž došlo 6. května 1884,

napsal: „Od roku 1842 jsem neustále zakoušel pomocnou ruku Panny Marie, jež je odrazem ruky Boží; není to ruka trestající, ale milosrdná a díky tomu jsem nabyl důvěry, kterou jsem v Ní vkládal, i v těch nejsmutnějších dnech“. Není divu, že oltář zjevení v římském chrámu svatého Ondřeje stále přitahoval duše mariánských ctitelů - svou první mši svatou na něm obětoval i další z velikých světců našeho století, svatý Maxmilián M. Kolbe.

*František Holeček
převzato z Nový život 3/93*

Pamatujme na den Neposkvrněné

„Opět nastal blahý měsíc únor. Je blahý, protože - jak vysvětloval svatý Maxmilián - dne 11. února slavíme památku zjevení Neposkvrněné v Lurdech“. Je to jediné soukromé zjevení, které se nachází v liturgickém kalendáři všeobecné Církve.

Přesvatá Panna Maria se ukázala čtrnáctileté dívce Bernadettě Soubirousové 11. února roku 1858 a pak ještě sedmnáctkrát téhož roku. Naposledy se zjevila 16. července. Předala jí důležité poselství pro lidi, aby se modlili a činili pokání za hříšníky. 25. února řekla Panna Maria Bernadettě, aby se šla ke studánce napít a umýt a ukázala přitom na místo v Massabielské jeskyni poblíž místa zjevení. Studánka vytryskla teprve poté, když Bernadetta začala v uvedeném místě vyhrabávat holýma rukama hlínu. Mnoho lidí bylo pak zázračně uzdraveno po napití se nebo po koupeli v této vodě. Bernadetta se mnohokrát Paní ptala, kdo je. Teprve na slavném Zvěstování Páně dne 25. března obdržela odpověď. Podle jejích slov „nakonec Panna Maria pozdvihla ruce i oči k nebi a řekla, že je Neposkvrněné Početí“.

„Jakým způsobem můžeme důstojně oslavit tento den? - tázal se o. Kolbe v 'Rytíři' a vysvětloval: - Všichni, kteří jsme se stali rytíři Neposkvrněné, očistěme v tom dni naše duše a přijměme do srdce Boha, který přebývá s námi v Nejsvětější svátosti“. Snažme se také hlouběji poznat významnost lurdského zjevení a smysl poselství Matky Boží z roku 1858.

„Neposkvrněná - vysvětluje sv. Maxmilián - sestupuje na zemi jako dobrá Matka svých dětí, aby jim pomohla ke spasení duší“. V Lurdech přišla oživit a posílit víru, „v tom čase a v té zemi, kde nejvíce vyhasínala víra“, ve Francii, ohrožené svobodnými zednáři, kteří šířili liberalismus a podporovali uvolňování morálky. Určitým způsobem „je zjevení v Lurdech potvrzením celé katolické víry“. Po tomto zjevení došlo k oživení víry, což přineslo s sebou také protiútok ze strany svobodných zednářů proti zjevení a lurdským zázrakům.

Přesvatá Panna Maria se nazvala v Lurdech Neposkvrněným Početím, aby nasměrovala naši pozornost na nadpřirozeno, na milost Boží, již byla plná od svého početí, na vykupitelské dílo svého Syna, kterému za tuto plnost vděčí. „Maria - napsal Fr. Laurentius-Joseph - je v centru lidských dějin tou, která mlčícím přilnutím své neposkvrněné lásky k velikému plánu Otce působí, že svět jde kupředu. Proto moderní svět potřebuje Pannu Marii, aby mu připomínala hodnoty, na které zapomíná.“

Dnes svět zazlívá Církvi, že nechápe člověka, jeho současné potřeby a situace. Dokonce by si chtěl vymoci povolení na setrvání v bahně. A hle zaznívá volání: „Pokání! Pokání! Pokání!“ Toto poselství přináší žena, která říká o sobě, že je Neposkvrněné Početí. „Není to paradox - táže se René Laurentin - že tak se nazývá někdo, kdo spěchá na pomoc hříšníkům? Tento paradox - říká - nás uvádí

k jádru lurdeského zjevení.“ Neexistuje skutečná láska k hříšníku bez nenávisti vůči jeho hříchu. Neposkvrněná je tou, ve které žádný hřích nezmenšil lásku... Ona ideálně uskutečňuje nejvyšší lásku k hříšníkům, která v sobě zahrnuje opravdu největší nenávist ke hříchu. Její výzva směřuje k hříšníkům, aby se zcela ponořili do vykoupení.

Když jsme vstoupili do Rytířstva Neposkvrněné, tak se každý z nás zcela odevzdal Neposkvrněné, aby nás mohla použít jako nástroj k uskutečnění toho, co bylo o Ní řečeno, totiž že potře hlavu hada - satana a zničí všechny bludy a lži. A proto členové MI nestrpí ani na chvíli hřích ve svém srdci, avšak když někdy nešťastně upadnou, hned toho litují a dělají předsevzetí, co nejdříve jít ke svátosti smíření. Bojují v první řadě se svými nedostatky a snaží se napodobovat ctnosti Neposkvrněné. Nejsou však lhostejní ke zlu ve svém okolí. „Neposkvrněná - říká sv. Maxmilián - to je náš ideál“. Máme se k Ní přiblížit, podobat se jí, dovolit jí, aby Ona ovládla celou naši bytost, aby milovala Boha naším srdcem a pak máme vyzařovat tuto lásku do svého okolí, a tím získávat pro Neposkvrněnou duše, aby se před Ní otevřela srdce našich bližních a Ona se stala jejich královnou.

Nejdůležitější prostředky k obrácení a posvěcení nás a našich bližních, na které nás upozornila Neposkvrněná v Lurdech, jsou pokání a modlitba. Avšak, jak máme dělat pokání? Ne všem dovolí zdraví nebo povinnosti činit přísné pokání, avšak všichni prožívají na své životní cestě plno křížů. A právě přijímání těchto křížů v duchu pokání je nejúčinnější způsob pokání. Kromě toho, plnění povinností, plnění Boží vůle v každé chvíli života dokonalým způsobem, což vyžaduje mnoho sebezáporu, je nejhojnějším pramenem pokání.

Neposkvrněná nám doporučila v Lurdech také modlitbu za hříšníky. MI ji realizuje tisícerými ústy a srdci svých členů, kteří každý den opakují: „Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni“.

Když se Matka Boží zjevila v Lurdech, držela v rukou růženec a doporučila nám prostřednictvím Bernadetty modlitbu sv. růžence. Tato modlitba jí dělá velkou radost a kromě toho skrze tuto modlitbu můžeme obdržet mnoho milostí a Božího požehnání.

Svatý Maxmilián, který tato slova napsal, zúrodnoval své apoštolské působení pokáním a modlitbou. Jak velmi si vážil a jak často se modlil růženec. Vzorem pro nás je také svatá Bernadetta. Ona, svědek poselství, jej uskutečňovala ve svém životě. Věrně zachovávala slova svého zpovědníka: „Pamatuj často na slova, která ti řekla Přesvatá Panna: 'Pokání, pokání!' Ty jsi ta první, která je má uskutečňovat ve svém životě.“ V dopise papeži Pioví IX. ze 17. prosince 1876 roku se svěřila: „Před několika léty jsem se stala malým vojínem Vaší svatosti. Mou zbraň je modlitba a pokání; budu ji používat do posledního dechu. Teprve pak mi vypadne z ruky zbraň pokání, ale zbraň modlitby půjde se mnou do nebe.“ Kéž by totéž mohl napsat každý rytíř a každá rytířka Svatému Otci Janu Pavlu II.

Na závěr si připomeňme slova, která napsal svatý Maxmilián v roce 1934 členům MI v Krakově u příležitosti zjevení v Lurdech: „Dovolme jí působit v nás a skrze nás, cokoli se jí zalíbí a Ona opravdu skuteční zázraky milostí. Tak se staneme svatými, velkými svatými a Ona pak získá skrze nás celý svět a každou lidskou duši zvlášť.“

Minorité ve Francii

Při návštěvě Assisi v červenci minulého roku jsem se setkal s p. Řehořem Rawinským, který působí ve Francii. Využil jsem této příležitosti a položil mu několik otázek.

Proč jsi vstoupil do řádu svatého Františka?

Když mám mluvit o povolání, musím se vrátit zpátky ke svému obrácení. Pocházím z rodiny, která byla tradičně katolická. Byl jsem pokřtěn krátce po svém narození, pak jsem šel k prvním svatému přijímání a byl biřmován. Po prvním svatém přijímání jsem začal chodit na mši svatou nepravidelně, i když jsem stále chodil do výuky náboženství. Vedl jsem průměrný život, pokud jde o víru. V náboženství jsem měl vždy dobrý prospěch. Nemodlil jsem se však pravidelně. Ve věku 14 - 16 let jsem chodil do kostela již velmi zřídka. Tehdy však zemřeli během dvou měsíců oba moji dědečkové, které jsem velmi miloval. Tato smutná událost mě přivedla na myšlenku o smyslu života. Odpověď jsem hned nenašel. Setkal jsem se však se skupinou kamarádů, kteří se společně modlili. Všichni byli členy hnutí Světlo - Život. Nejvíce mě na nich upoutalo to, že u nich nebyly žádné rozpory mezi vírou, kterou vyznávali svými ústy a praktickým životem ve světě. Cokoli dělali, ať to byly zábavy, kopaná, společná setkání či výlety, vždy postupovali v souladu se svou vírou na rozdíl od mých rodičů, u kterých jsem to nepozoroval. Dále na mě velmi zapůsobilo, že během modlitby mluvili s Bohem jako s živým, který nás slyší. Konečně i to, že poznávali Boha skrze jeho slovo v Písmu svatém a také skrze jeho projevy v každodenním životě. Jednou větou by se dalo říci, že jsem u nich objevil Boha, který je živý, blízký každému a každého chce vést životem. Během třech let života v tomto společenství jsem začal jezdit dvakrát ročně na exercicie, které vedli minorité. Tehdy jsem se také začal ptát Pána, aby mi řekl, co bych měl v životě dělat. Odpovědí Boha bylo to, že jsem se stále více ztotožňoval se životem svatého

Františka a bratrským životem podle evangelia. Před maturitou mi bylo jasné, že mě Bůh povolal do řádu minoritů, abych hlásal evangelium v prostotě s bratrskou láskou k ostatním. V sedmnácti letech jsem vstoupil do řádu.

Jak dlouho jsi ve Francii?

Do Francie jsem se dostal „tak trochu“ oklikou přes Kanadu. Po noviciátu a dvou letech studia filozofie se mě představení zeptali, zda bych nechtěl jít studovat teologii do Kanady. Já jsem s touto nabídkou souhlasil. V roce 1992 byla mimořádná generální kapitula v Mexiku, na které vznikl projekt Francie. V souvislosti s tímto projektem byli vybědnti představení všech provincií, aby našli nějaké bratry mluvící francouzsky, kteří by mohli odjet do Francie. Po skončení kapituly přijel do Kanady můj provinciál a navrhl mi, zda bych nechtěl po svém svěcení odjet do Francie. Návrh jsem přijal. Po svěcení, které jsem měl v Niepokalanově, jsem přijel v roce 1994 do Narbonne. Současně se mnou tam přijeli také tři jiní bratři. Dva Italové a jeden Španěl.

Jaké je náboženská situace ve Francii?

Před francouzskou revolucí bylo ve Francii na 3000 minoritů a 300 minoritských klášterů. Během revoluce byli bratři vyvražděni a kláštery byly zničeny. Za doby Napoleona byly sice obnoveny bohoslužby, ale tolerováni byli pouze kněží diecézní. V té době také došlo ke změně barvy hábitu ze šedé na černou, aby se bratři zevnějškem příliš nelišili od diecézních kněží.

V současné době je nás celkem třináct a máme dva kláštery. Jeden v Narbonne a druhý v Tarbes v blízkosti Lurd. V Lurdech máme ještě jeden dům, ve kterém přebývají bratři asi tak čtyři měsíce během roku. Je zde centrum Rytířstva Neposkvrněné, které se ve Francii jmenuje Mission de l'Immaculée, stejně jako časopis, který vydáváme. Dále je zde výstava věnována svatému Maxmiliánovi. Od doby francouzské revoluce došlo ve Francii

k laicizaci života. Francouzi tím, že zavrhlí Církev, zavrhlí také Boha. Francie se vydává za ateistický stát. Ve francouzské ústavě není žádné dovolávání se Boha. V roce 1905 došlo k rozluce státu a Církve. Od té doby Církev nedostává žádné příspěvky na historické památky. Také kněží nedostávají nic od státu. Náboženství je tolerováno státem jako nutné zlo. Většina lidí jsou ateisté. Z padesáti sedmi milionů Francouzů se hlásí ke katolické víře 3%. Muslimů je zde 1% a ostatních křesťanů také 1%. Stále však roste počet sekt, které se objevují v současné době jako houby po dešti. Většina lidí nemá náboženskou výchovu, a proto touhu po Bohu chtějí zahlušit hromaděním materiálních statků a pseudonaukami, které nabízejí sekty.

V Církvi je možno pozorovat mnoho proudů. Jsou zde četná nová charizmatická společenství, ale také i mnoho tradicionalistů tzv. lefebvristů, kteří se odvrátili od oficiální Církve. Od roku 1968, kdy ve Francii proběhla tzv. morální revoluce, došlo k otevření společnosti na moderní proudy. V Církvi se objevili modernisté s liberálními postoji k učení Církve a také kněží socialisté.

Jaké jsou současné možnosti působení minoritů?

V současné době všech devět aktivních členů pracuje ve farnostech, abychom získali prostředky na živobytí. Ve farnostech zavádíme společné modlitby ranních chval a nešpor a farníky vedeme v duchu bratrství a modlitby. Hlubku evangelia chceme předávat všem věkovým skupinám jednoduchým způsobem. Během dvou týdnů v roce chodíme po dvojicích od domu k domu. Vždy jeden bratr ze společenství a jeden laik. Předtím posíláme všem dopisy, ve kterých je informujeme o naší

návštěvě. Během těch 14 dnů je výstav Nejsvětější Svátosti a příležitost k rozhovoru o víře. V naší farnosti je 13 000 lidí. Během posledních tří let jsme navštívili všechny. Asi 25% z nich nás pozvalo do svého domu a s dalšími 15% jsme navázali rozhovor. Z lidí, kteří k nám přicházejí, organizujeme evangelizační skupiny zaměřené na objevení Ježíše Krista v duchu sv. Františka. Kromě skupin dětí, mládeže, studentů a pracujících máme čtyři skupiny dospělých zaměřené na založení III. řádu sv. Františka.

Jaký je vztah Francouzů k Neposkvrněné a sv. Františku?

Francouzi milují Neposkvrněnou. Je zde jedna z největších svatyní na světě. Mezi věřícími jsou populární místa mariánské úcty. Každý region má své poutní místo. Největší

P. Řehoř (uprostřed) a dva kandidáti (Egidio - vlevo, Filip - vpravo)

z nich jsou Lurdy a La Saletta. Celá úcta k Neposkvrněné se koncentruje kolem Lurd. Často i nevěřící obětují svůj čas a po dobu jednoho týdne se věnují nemocným, kteří do Lurd přijíždějí. V minulém roce kardinál posvětil pro Francii sochy Matky Boží přivezené z různých částí světa. Tyto sochy putovaly z místa na místo. Byla to příležitost k častým setkáním věřících. Celá akce se však setkala i s nepochopením.

V čem vidíš Boží působení ve vaší práci?

V dnešní době, kdy si lidé nerozumějí dokonce i ve svých rodinách, je pro mě znamením Božího působení harmonie, která vládne v naší komunitě, přestože pocházíme ze čtyř různých zemí se zcela odlišnou kulturou. Také v našich farnostech jsou lidé z různých proudů v Církvi, a přesto dovedou spolupracovat s modlit se spolu.

Jak každý z vás přispívá k vytváření zmíněné harmonie?

Spolu se modlíme modlitbu sv. růžence. Snažíme se přebývat společně ve chvílích odpočinku, otevíráme se na lidi. Zveme je mezi nás, aby s námi trávili volný čas. Ve věcech apoštolátu rozhodujeme společně. Setkáváme se v pondělí dopoledne. Setkání začínáme modlitbou, čteme Písmo svaté, a každý říká, jak na něho Boží slovo zapůsobilo. Pak se dělíme o naše prožitky ve víře. Všechna naše rozhodnutí děláme spo-

lečně. Jednou za měsíc máme klášterní kapitulou. Při nešporách se modlíme vlastními slovy. V pátky máme půst a během týdne dvě hodiny adorace. Od tohoto roku budou přístupné také lidem z farnosti. Ke konci katechetického roku odjíždíme společně na exercicie, kde hodnotíme minulý rok a společně hledáme možnosti působení v jednotě.

Co bys chtěl říci čtenářům Immaculaty?

Přál bych si, aby i světší lidé dokázali stavět Boží království v bratrské lásce, aby mohli lidé říci: „Podívejte se, jak se milují“. A také aby lidé setrvali spolu s Marií na modlitbě a dokázali nést pokoj a usmíření v duchu svatého Františka.

Děkuji ti za rozhovor a přeji tobě i tvým spoluobratřím, aby Bůh skrze vás zapálil v srdcích všech Francouzů oheň Ducha Svatého, aby celá Francie chválila Pána Boha za jeho velká díla.

br. Bogdan

On mluvil správně

krátce mluvil na zemi, a přesto celý svět by neobsáhl knihy, které by o něm mohly být napsány.

Kdo si myslí, že je zbožný, a neovládá svůj jazyk, tak jeho zbožnost je jen zdánlivá. Kdo si hlídá jazyk a dává pozor na řeč, uchrání se mnoho zla.

Dostali jsme dar řeči ne proto, abychom klamali jeden druhého, ale abychom si vyměňovali dobré myšlenky. Vždyť i první slovo Zjevení není: Mluv! Ale Slyš! Nejprve pozorně naslouchej Bohu i jeden druhému a potom vážit každé slovo: je pravdivé, je dobré, je nutné? Je neshodné pronášet moudrá slova, když jsme nemoudří, říkejme si tedy dobrá, milosrdná slova a taková dobrota a milosrdenství v nás přece je. Jak řešil sv. František urážky a neobráta slova bratří? Hřešící bratr si lehl na zem a poníženo bratr mu musel bosou nohou zakrýt ústa. Vždyť v očích sv. Františka to byl právě lidský jazyk, který se jediný dotýkal Krista Pána při sv. přijímání. Náš jazyk je Jím posvěcován!

Jeden moudrý duchovní učitel k tomu říká: Kdo kvůli Bohu mluví, jedná dobře, kdo kvůli Němu mlčí, jedná stejně dobře. Záleží tedy na motivu. Poučí nás arabské přísloví: Když už mluvíš, musí tvá slova být lepší, než bylo tvé mlče-

Slova se sypou, tvrdá, prázdná, suchá a jalová, ten písek pouště světa, který nás v sobě zakrývá. Není snadné správně mluvit. Jenom Ježíš

foto: BB

ní. Tak se musíme učit nejdříve mlčet, abychom mohli správně mluvit. Stalo se to ve vlaku. Podle oděvu poznali kněze, začali vyprávět vtípy a nebyly příliš slušné. „Musíte tak hovořit?“ Ptal se kněz. „My můžeme mluvit, co chceme.“ „A já?“ Zeptal se kněz. „Vy si mluvíte, co chcete“, odpověděli a kněz začal pomalu a nahlas Otčenáš. Brzy bylo ticho. V mlčení našel sílu v Bohu a potom jeho slova překonala prázdnotu hluku. Nakonec vám poradím jednu těžkou zásadu, a když se vám podaří podle ní mluvit, promění se vám v radost a pokoj duše: „Neříkej o druhém nic, co bys mu v dobrém nemohl říci do očí!“

br. Česlav Křížala OFM (z materiálů OFS)

Zemětřesení v Assisi

V Itálii, v oblasti Umbrie a Marchie, kde se nachází také město Assisi - město sv. Františka, došlo koncem roku 1997 k tragickým událostem, které otřásl celým světem. Silné zemětřesení o síle 5,5 až 6 stupňů Richterovy stupnice zničilo tisíce obydlí. Mnoho lidí zůstalo bez střechy nad hlavou.

Dopis generálního ministra Řádu minoritů, P. Agostino Gardina, o Assisi.

Všem bratřím řádu.

Nejdražší bratři, dvě silná zemětřesení vážně poškodila Sacro Convento v Assisi. První proběhlo v noci z 25. na 26. září 1997, druhé po jedenácté hodině dopoledne. Především vážně utrpěla Horní bazilika.

Druhý otřes nastal bohužel tehdy, když kustod Sacro Convento spolu s jinými bratry a povolnými techniky se nacházeli v Horní bazilice a zkoumali škody, které způsobil první otřes. Neočekávaně se sesypal strop baziliky a pod jeho sutinami zůstali čtyři osoby, které zemřely na místě. Mezi nimi byl otec Angelo Api (38 let) z Marchijské provincie, magister postulantů a postulant Zdislav Borowiec (22 let), Polák, který se rozhodoval vstoupit do Umbrijské provincie.

Toto těžké neštěstí je velkou ranou pro náš řád a pro všechny františkány. Prosím všechny o srdečnou modlitbu za zemřelé bratry. Vaší bratrské paměti také svěřuji celou komunitu v Sacro Convento, která prožívá tuto bolestnou zkoušku.

Ať Pán na přímlovu sv. Františka jim dá sílu a naději.

V druhém dopise nás generální ministr informuje o dalších událostech v Assisi:

Po silném zemětřesení, které proběhlo 26. září, nastaly ještě další menší otřesy. Dost silný otřes proběhl také v pátek 3. října, kolem jedenácté hodiny dopoledne.

Škody způsobené v Horní bazilice jsou velmi velké. Také v Dolní bazilice byly zpozorovány nepočetné praskliny. Vnější část levého transseptu byla velmi vážně narušena. Nad papežským salónelem se sesypala část střechy i stropu. Baziliky byly uzavřeny.

Řeholníci byli rozděleni po různých kláštřích v italských provinciích. Pohřeb zemřelých bratří se konal v pondělí 29. září v 16.⁰⁰ hod. Bohoslužbě předsedal kardinál Roger Etcheagaray, papežův vyslanec.

Nyní jsou všechny kostely v Assisi uzavřeny. Všechna františkánská místa v Assisi (kromě Eremo a Carceri) jsou zničena a uzavřena. Klarisky byly nuceny úplně opustit klášter sv. Kláry a také klášter našich sester ze Spello byl z části uzavřen. Četné sestry bydlí ve stanech postavených v klášterní zahradě.

Veřejně chci poděkovat kustodovi, bratru Giuliovi Berettonimu a také četným bratřím ze Sacro Convento za jejich aktivitu a odvahu v těchto těžkých a bolestných dnech.

Prosím všechny řeholníky, aby stále podporovali naše bratry v Assisi svou modlitbou a bratrskou spoluúčastí. Ať nám sv. František dá ducha statečnosti, naděje a také úplné důvěry v Pána.

Ono mě to nepřešlo...

Pokud mám mluvit o svém obrácení, tak byste měli především vědět, že jsem sice byl jako malé dítě pokřtěný, ale nic víc. Nemohu říct, že bych v Boha nechtěl věřit, spíše jsem o Bohu vůbec nic nevěděl. Mé obrácení mělo několik fází a dnes věřím tomu, že mi je vyprosil Panna Maria.

Začalo to takovou nultou fází, které jsem si ze začátku nevšímal, ale když si to tak probe-ru zpátky, tak měla určitě veliký význam. Stalo se to tak, že hned v prvním ročníku VŠ, nějak v listopadu v roce 1993, nás na kolejích vykradli. Mně konkrétně vzali všechno, co jsem měl. Bylo to pro mne smutné. V této situaci mi moje babička dala medailku Panny Marie Neposkvrněné s tím, ať ji nosím. Já jsem si řekl: „proč ne?“ Začal jsem ji nosit rád. Zajímavé bylo, že u jedné spolužačky jsem si jí všiml taky. Jednou ke mně přišla a říká, „hele, já mám taky“ a ukazovala na medailku. A já ji na to nechápavě: „no a co jako?“ Ještě jsem nechápal, znamením čeho medailka může být. Moje spolužačka mne však hned pozvala na studentskou mši sv. Já jsem se však bránil, že to není pro mne. Dala mi také letáček o té mé medailce, kde byla modlitba: „O Maria, bez hříchu počatá oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme.“ A tu modlitbu jsem se začal modlit, aniž bych byl ještě věřícím člověkem. Vždy, když jsem šel spát, přeříkal jsem si ji a dělalo mi to radost. Je to takové zvláštní. Snad jsem podvědomě cítil, že někomu patřím, někomu dobrému, sám nevím. Jisté je to, že medailku jsem nosil rád. Jednou na letním táboře, když jsem si jako instruktor hrál s malými kluky, jsem ji ztratil, a to mne moc mrzelo.

První fází bylo, když jsem šel na vandr se svým věřícím spolužákem. Bylo to tak, že jsem se nedomluvil se svými kamarády, se kterými jsem se toulával po horách, a tudíž jsem hledal jinou příležitost. Tehdy jsem se setkal se svým bývalým spolužákem Vencou. Říkal mi, že jedou s kamarády na vandr a já

mu na to, „a vezmete mne s sebou?“ On byl pro s tím, jestli mi prý nebude vadit, že tam všechna děcka budou věřící. Na což jsem mu řekl, že vůbec ne, ale jestli spíše nebudu vadit já jim. Že ne. A tak jsem jel. Tam jsem zjistil, že jsou jednoduše trochu jiní. Co mne oslovilo, byla jejich radost, jejich radostný styl života. Nedělali z komára velblouda a brali věci tak jak jsou. Jejich každoděnní modlitby jsem se raději moc neúčastnil. Říkal jsem si, že to není pro mne, ale v podstatě jsem se bál vstoupit do nového prostředí. Nevěděl jsem, co se tam děje, bál jsem se, abych nevypadal „blbě“. Během vandru jsme se dostali do Lipové Lázni. Večer šli moji přátelé na adoraci do místního kostela. Šel jsem s nimi také, protože co bych kde sám dělal. A tam jsem si všimnul zvláštní věci. Byli jako znovuzrození. Po cestě z kostela si zpívali, tančili a byli moc radostní. A nebyla to žádná laciná radost. Vedlo mne to k zamýšlení, že to není samo sebou. Dříve jsem brával kostel jako něco zbytečného, jako „nudu“, jako něco pro staré babičky a dědečky, kteří nemají co dělat, kteří si tam zajdou, posedí a jdou zas pryč. Teď jsem viděl, jak kamarádi vyšli z kostela a byli úplně jiní. Vrtalo mi hlavou, jak je to možné, co se to vlastně stalo. Na závěr našeho vandru jsem dostal od jedné holky medailku, přesně takovou, jakou jsem onehdy ztratil na táboře. Přijal jsem ji jako velký dárek a mám ji dodnes.

Další událostí, která mne oslovila, bylo setkání se studenty z SPK (Studenti pro Krista). Byli to křesťané různých vyznání. Jednou za mnou přišli s anketou, ve které se ptali na pořadí hodnot, na Boha atd. Já jsem se tehdy učil na zkoušku a moc času jsem neměl, ale že prý to bude trvat jen chvilku. Toto téma mne už zajímalo, a tak jsem souhlasil, ale připojil jsem podmínku, že mi pak řeknou, jaký názor mají oni. Rozproudil se rozhovor, do kterého se pak zapojili ještě i jiní studenti, a místo slíbené půlhodinky se naše setkání

protáhlo až do půlnoci. Bylo to krásné společenství. Zpívaly se také náboženské písničky, ale tehdy jsem jim moc nerozuměl.

V mém hledání Boha mi pak hodně pomohla moje spolužačka Sylva. Byli jsme spolu ve studijní skupině, a proto jsme měli možnost společně studovat a připravovat se na zkoušky. Často jsme hovořili o věcech duchovních a Sylva mi spoustu věcí vysvětlila. A šlo to tak daleko, že hned na počátku roku 1995 jsem přijal Ježíše za svého Pána. Byla to také ona, kdo mne poprvé přivedl do kostela a do křesťanského společenství. Stalo se to na Uvedení Páně do Chrámu. Byl to pro mne tak krásný a hluboký zážitek, že jsem už v kostele zůstal. Sylva a i jiní lidé ze společenství mi říkali o letní oáze, že bych tam mohl a měl jet. S nadšením jsem to uvítal a nemohl jsem se dočkat.

A jak už to bývá, první nadšení opadne a pak přijde krize. Stále jsem hodně věcí nechápal, dále jsem zjišťoval, že původní nadšení mě už opustilo a nic nového se nedostavuje, pochyboval jsem, jestli ten Pán Ježíš je nebo není a pomalu mne „to“ přestávalo bavit, dokonce jsem si říkal: „páni, celý život chodit do kostela...“ Nevěděl jsem, co mám se sebou dělat. Nechápal jsem, co se to děje. V tomto vnitřním rozpoležení jsem jel na arcidiecézní setkání mládeže, to už byl začátek prázdnin. Jel jsem s mládeží z našeho děkanátu, ale v podstatě jsem tam nikoho neznal. Všichni mne však pěkně přijali a cítil jsem se tam dobře. Z mých chmurných myšlenek jsem byl zase trochu venku.

Přesto, že jsem začal žít jako křesťan, chodil jsem do kostela atd., o křesťanském živo-

tě jsem moc nevěděl. Blížil se termín „oázy“, na kterou jsem se původně velice těšil, ale nyní jsem trochu cítil rozpaky. Říkal jsem si, „no tak co, jsem svobodný, když se mi tam nebude líbit, tak pojedu domů“. A jel jsem.

Oáza, neboli hnutí Světlo - Život, je takové hnutí v Církvi, které se snaží formovat lidi prostřednictvím malých společenství ke zralosti křesťanského života. Formační oázový program je v podstatě rozpracován na tři roky. Jednou z prvních etap je letní oáza prvního stupně, která trvá 15 dní. Tu jsem nyní začínal. Na každý den bylo připravené téma (např. Bůh má rád každého člověka, Hřích, Ježíš - jediný Spasitel, Ježíš - služebník,

Osobní přijetí Ježíše, Plody těla a plody Ducha atd.) a paralelně s hlavním tématem jsme uvažovali o tajemstvích sv. růžence, na pozadí kterých jsme prožívali celý liturgický rok (Advent, Vánoce, Postní období, Velikonoce). Teprve nyní jsem začínal mít jasno. Animátorem naší skupinky byla sestra Siarda, která mě připravovala ke svátosti smíření a Eucharistie. Za ní jsem také vždy, když jsem měl v něčem zmatek, zašel. Můžete mi věřit, bylo toho dost. Mým největším zážitkem byla obnova křesťanských slibů. To byl tuším desátý den oázy a do té doby, jak už jsem řekl, se mi

vyjasnila spousta věcí a už jsem věděl, co obnášejí křesťanské sliby. Nyní přišla chvíle rozhodování, zda to chci udělat nebo ne. Chtěl jsem je slíbit naplno a pravdivě, ne jen naoko. Probíral jsem si opět důvody pro a proti. A znovu jsem se přesvědčil, že to má cenu,

že to není krok nazpět, ale kupředu, že toto rozhodnutí mi otvírá cestu k cíli, kterým je Bůh - Nejvyšší dobro, cestu k větší účtě k sobě samému i k druhým lidem. Byl jsem přesvědčen, že nový způsob života bude krásnější, upřímnější a čistší. Rozhodl jsem se pro změnu. Řekl bych, že v tomto místě nastal u mně největší obrat. Už dříve mne přitahovaly postavy dvou světců, Panny Marie a sv. Antonína, a moc krásné bylo, že mé první svaté přijímání bylo čtrnáctý den oázy - v den Nanebevzetí Panny Marie, v kostele zasvěceném svatému Antonínovi.

Zajímavá byla reakce rodičů. Ze začátku to brali jako: „ono tě to přejde“. Po oáze jsem začal chodit do kostela každý den. Krásně mi to vycházelo buď po cestě do školy nebo ze školy. Po čase mi máma řekla: „víš ono je to úplně jedno, jestli jdeš do kostela nebo do hospody, čas ztrácíš tam i tam“. Mne to mrzelo, že staví na stejnou rovinu hospodu a kostel. Ale v podstatě stále v naší rodině převládal názor: „ono tě to přejde“. Dnešní situace, po dvou letech, je taková, že už našim muselo dojít, že změna v mém životě není jen chvilková, že se stalo něco mnohem důležitějšího.

Jsem moc rád, že vztahy v naší rodině se zlepšily, zvláště mezi mnou a mým tátou. Dříve náš vztah byl víceméně studený. Nebylo to zapříčiněné jen z tatkovy strany, ale i z mé, avšak ani já ani on jsme si to neuvědomovali. Všimám si, že teď je to mnohem lepší. Scházíme se spolu a povídáme si o různých věcech, což dříve nebyvalo. Jednou mi řekl, že sám vidí změny a že pokoj v rodině je důležitější než cokoli jiného (bohatství). Myslím si, že rodiče cítí, že Bůh musí být, (vidí změny, které nejsou samy sebou), avšak prozatím nejsou připravení Jej přijmout.

Vždycky, když se poohlédnu za sebe, vidím, že Bůh byl přítomen v mém životě. Dříve jsem si toho vůbec nevšiml, ale nyní to vidím zřetelně, že mě má rád, že se o mě stará, chce pro mne dobro. To ale neznamená, že všechno udělá za mne. Říká se, že co nic nestojí, za nic nestojí, a je to pravda. Občas přijde i krize, ale měl jsem už možnost naučit se, že i ona je potřebná k růstu. Věřím, že Ježíš si mne povede svou cestou, na které budou jak místa krásná, tak i krizová, ale především mne dovede k nádhernému cíli, který nepomíjí.

Jiří Pospíšil

Devatenáctiletá dívka vypráví

Měli jsme krásný nedělní výlet za sebou. Mé kolegyně již vystoupily a já jsem pokračovala v cestě v malém autobusu, ve kterém kromě řidiče nebyli žádní lidé. Řidič si najednou začal ke mně moc dovolovat, ale já jsem si to nenechala líbit. Tehdy zastavil autobus a zcela nepokrytě a hrubě začal ode mě požadovat všechno. Byla noc a cesta zcela prázdná. Proti jeho síle bych nezmohla zcela nic. Byl to veliký, robustní muž. Ve své tísní jsem uchopila Zázračnou medailku, kterou jsem nosila s sebou na krku a začala se zcela nahlas modlit, co mě právě napadlo: „Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné!“ Ihned mě pustil a začal mi nadávat: „Jsi šílená? Něco tak hloupého a nesmyslného se mi ještě nepříhodilo.“ Prudce jsem otevřela dveře a vyskočila na cestu. Autobus rychle zmizel. Tehdy jsem s radostí kráčela pěšky domů. Byla jsem překvapena, že mi Matka Boží takovým způsobem pomohla. Zázračnou medailku, kterou jsem dostala během exercicií, jsem nosila již dva roky. Této noci mi však byla zvláště milá a budu ji nosit u sebe stále.

*Erlebnisse mit der Wunderbaren Medaille heute od K. M. Harrera
přeložil BS*

Ježíš Kristus

- pravý Bůh a pravý člověk

Ježíš Kristus - vtělený jediný Syn Boží, Slovo, které „se stalo tělem a přebývalo mezi námi“ (Jan 1,14), pravý Bůh a pravý člověk, neztrácející Božskou přirozenost přijal přirozenost lidskou, jediný prostředník mezi Bohem a lidmi.

Skutečnost, že jediný Syn Boží přijal přirozenost lidskou, nazýváme „vtělením“. Víra ve skutečné vtělení Božího Syna odlišuje křesťanství od jiných náboženství.

Vtělení Ježíše Krista je jedinečnou událostí a úplně výjimečnou. Je to veliké nepochopitelné tajemství. Neznamená to, že Ježíš Kristus je nějakou částí Bohem a nějakou člověkem. Nestalo se také, že by v něm bylo nějaké divné a nejasné „pomíchání“ toho, co je Božské a toho, co je lidské. Syn Boží se stal v plnosti pravým člověkem, zůstává ve plnosti pravým Bohem.

Církev mnohokrát ve svých dějinách musela nejen hlásat a vysvětlovat tuto pravdu víry, ale také ji bránit před falešnými naukami, které se objevily už v prvních dobách křesťanství.

Gnostický doketismus odmítal skutečné člověčenství Kristovo. Už v třetím století po Kristu Církev na synodě v Antiochii oficiálně opravila chybné učení Pavla ze Samosaty, který tvrdil, že Ježíš je Synem Božím ne z přirozenosti, ale skrze adopci. Takový nepravdivý názor se nazývá „adopcionismus“.

První všeobecný koncil v Nicei, který se konal v roce 325, označil za chybné téze vyhlášené Arianem, který si myslel, že „Syn Boží pochází z nicoty“ a „z jiné substance než Otec“.

Svatý Cyril Alexandrijský (+ 444) a také účastníci třetího všeobecného sněmu, který se konal v roce 431 v Efezu, se postavili proti Nestoriově here-

zi. Nestorius učil, že Božská a lidská přirozenost Krista nejsou fyzicky spojené v jediné a to v Božské osobě.

Na ještě jinou herezi, nazývanou monofyzitismem, poukázal čtvrtý všeobecný sněm v Chalcedonu v roce 451. Monofyzité tvrdili, že lidská přirozenost, jako taková, v Kristu přestala existovat, protože zůstala pohlcena Božskou přirozeností Božího Syna.

Ukázali se rovněž takoví lidé, kteří brali lidskou přirozenost Krista za jistý druh „osobního podmětu“. Proto pátý všeobecný sněm, jež se konal v Cařihradě v roce 553, zdůraznil, že Ježíš Kristus je pouze jedna osoba, proto „všechno v Kristově lidství musí být přičítáno jeho Božské osobě jako svému vlastnímu subjektu, nejen zázraky nýbrž i utrpení a sama smrt“ (srov. katechismus kat. Církve 468).

Jako členové katolické Církve věříme, že „Ježíš je neoddělitelně pravý Bůh a pravý člověk: Je skutečně Božím Synem, který se stal člověkem, naším bratrem, aniž přestal být Bohem, naším Pánem“ (srov. katechismus kat. Církve 469). Jinými slovy, Ježíš je jedna osoba - Božská, která má dvě přirozenosti - Božskou a lidskou.

Tuto pravdu vyznáváme, když říkáme: „Věřím... v jednoho Pána Ježíše Krista, jednorozeného Syna Božího, který se zrodil z Otce přede všemi věky. Bůh z Boha, Světlo ze Světla, pravý Bůh z pravého Boha. Zrozený ne stvořený, jedné podstaty s Otcem, skrze něho všechno je stvořeno. On pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe. Skrze Ducha Svatého přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem.“

zpracoval A. S.

BRITSKÝ DENÍK „THE GUARDIAN“ O ZEDNÁŘÍCH

Na první straně britského deníku The Guardian ze dne 29. ledna 1997 se objevila fotografie, kterou redakce uznala za unikátní. Jsou na ní distingováni pánové různého věku se zednářskými insigniemi, které spojuje kromě příslušnosti k zednářské lóži ještě něco jiného: všichni jsou důstojníky londýnské policie. V roce 1985 sir Kenneth Newman - tehdejší šéf Scotland Yardu - doporučoval svým důstojníkům, aby se vyhýbali svazkům se zednářskými lóžemi, a tak si získali důvěru lidí, se kterými pracují. Přes doporučení komisaře asi šedesát důstojníků policie pracujících ve čtvrti West End založilo zednářskou lóži s názvem „The Manor of St. James“ (s číslem 9179). Fotografie propašovaná ně-

kterým z policistů a zveřejněná v deníku The Guardian, ukazuje schůzi členů právě této exkluzivní lóže rezervované pro důstojníky Scotland Yardu. Členy lóže byli kromě jiných: Gilbert Kelland, jehož podřízenými byli všichni inspektoři londýnské policie (kterých je kolem třech tisíc), George Churchill-Coleman a Jim Neville, šéfové oddělení pro boj s terorismem, a také Malcolm Campbell, šéf rozvědky. Podle Martina Shorta, jednoho s nejlepších znalců britského zednářství, asi 20% důstojníků britské policie jsou zednáři. Tento jev vzbuzuje obavy veřejnosti a také členů britského parlamentu. Všichni se obávají, že tajný charakter organizace a zednářské závazky - zednáři si přísahají „vzájemnou ochranu a pomoc“ - se mohou dostat do rozporu s nestranným plněním jejich povolání. Short se domnívá, že se situace stává zvláště nebezpečnou, když členy téže lóže jsou policisté, prokurátoři a někteří řádoví občané.

Pro to, že se nejedná o neoprávněné obavy svědčí skandály, do nichž jsou zapleteni svo-

bodní zednáři. Stojí za to uvést alespoň některé z nich.

V roce 1988 přišlo ke dvěma podnikatelům z Leicesteru, kteří trávili čas u skleničky v baru jednoho z hotelů v Blackburnu, několik neznámých mužů a požádalo je, aby odešli. Když tito dva s tím nesouhlasili, neznámí mužové prohlásili, že jsou policisty a hned nato je fyzicky napadli. Dále pak přizvali jiné dva policisty a obžalovali oba podnikatele z napadení důstojníků policie. Takto se tito dva přátelé z Leicesteru dostali do vězení. Celá záležitost však neskončila, když je následujícího dne propustili po složení kauce na svobodu. Majitel hotelu je přinutil zaplatit škody, které vznikly během rvačky. Policie

a prokurátor předvolali oba podnikatele k soudu a dožadovali se, aby byli řádně potrestáni za napadení policistů. Naštěstí však během přelíčení byla odhalena pravda. Bylo zjištěno, že policisté, kteří napadli podnikatele, jejich kolegové, kteří celou věc vyšetřovali a také prokurátor a majitel hotelu jsou spolubratřími místní zednářské lóže „Victory“. Takto se z obžalovaných stali žalobci, kteří obdrželi 170 tisíc liber odškodného za bezdůvodné věznění,

napadení a ujmu na cti.

Známé jsou četné případy, kdy členové lóže jsou zkorumpovaní policisté a zločinci. V článku byla připomenuta aféra ze šedesátých let, kdy bylo obviněno dvanáct důstojníků Scotland Yardu ze sekce zabývající se bojem s pornografií spolu s jejich šéfem. Bylo zjištěno, že tito důstojníci - samozřejmě všichni členové zednářské lóže - přijímali úplatky od producentů pornografických mate-

riálů, a dokonce některé z nich přijali do své lože.

Přicházejí také signály, že jsou známy případy, kdy se rozhoduje o postupu na vyšší místa v kuloárech zednářských lóží.

Článek končí vzbuzujícím neklid prohlášením sira Newmana, bývalého šéfa Scotland Yardu, že zednářská přísaha, která zavazuje k lojalitě vůči zednářským spolubratrům, může nahradit lojalitu vůči společnosti a státu.

Britské veřejné mínění je stále více znepokojeno působností zednářů. Mnozí poslanci, právníci a novináři obviňují zednáře z vytváření tajných ústředí moci nepodléhajících kontrole. Ve správě připravené parlamentem se konstatuje: „Občané ztrácejí důvěru k institucím, když se dovidají, že funkcionáři těchto institucí jsou členové tajných organizací, kteří se zavázali k vzájemné pomoci“. Po zveřejnění článku v deníku The Guardian jedna z komisí britského parlamentu podala návrh, aby všichni zednáři - kterých je ve Velké Británii kolem 350 tisíc - sestavili veřejný seznam svých členů přístupný všem občanům. Strana práce se zavázala, že splní návrh parlamentní komise, pokud vyhraje ve volbách.

Je zvláštní, že k útoku proti zednářům došlo právě v zemi, kde vznikli tj. v Anglii. Pro to, že námítky proti zednářům jsou odůvodněně svědčí skutečnost, že tentokrát obhájci občanských svobod, kteří se zpravidla zastávají napadaných menšin, mlčí. Je možné, aby Britové náhle podlehli „teorii světového spiknutí“? Zdá se, že ne. Možná jen zjistili, že působení organizace, která utajuje seznam svých členů a skutečné cíle své působnosti, je ohrožením pro demokracii a obecné dobro?

Na to je třeba pamatovat také u nás, protože skrývání se za „fíkovým listem“ vznešených hesel, takových jako práce pro dobro lidstva a promoce bratrství mezi lidmi - nestačí.

podle časopisu Niedziela zpracoval LMK

Život mozaika nadějí

Jednoho deštivého dne jsem byla pozvána na návštěvu ke známým, kteří mají malého chlapečka. Hošík si hrál v pokoji se stavebnicí. Po chvíli se ke mně obrátil: „Teto, podívej se, co jsem postavil!“ Vstávám od stolu a prohlížím si mozaiku z malých a velkých kostek. Pod jeho ručkami vyrůstají velká města, ulice - mozaiky podivných tvarů.

Při pohoštění, kávě a koláčích si vyprávíme o tom, co každou z nás potkalo, neboť jsme se dlouho neviděli.

Přiblížil se podvečer a kamarádka mne doprovází domů. Obě se shodujeme v názoru, že v dnešní době je velmi málo radosti a naděje. Tato slova jako by nám vymizela ze slovníku i z mysli. Člověk bez naděje a radosti žít nemůže.

Když jsem zůstala sama v pokoji, opět se mi vynořila vzpomínka na chlapcovu hru. Dítě, aniž o tom vědělo, mě přivedlo k hlubokému zamyšlení.

Vždyť život každého z nás je také mozaika z malých a velkých kostek, smutných i veselých barev.

Mnohokrát pomyslnou stavbu kostek života rozboříme svou nedbalostí a lhostejností, nejen sobě, ale často i jiným. Častokrát do této mozaiky přidáváme kostky bolesti a smutku.

Musíme se snažit, abychom i v této úspěchané době dokázali tuto stavbu života obohatit o větší množství barevných kostek lásky, naděje a radosti.

Ilona Bozděchová

Mnoho se mluví v dnešním světě o lásce, o milování, o vzájemných vztazích... Tímto tématem se zabývají četné knihy, noviny a filmy. Avšak „mnoho manželských párů nemá tolik lásky, aby používaly přirozené metody plánování rodičov-

ství“, řekla před třemi roky Matka Tereza z Kalkaty ve svém projevu v Washingtonu, aby ukázala světu skutečnou příčinu akceptace zabíjení nenarozených dětí.

Svým projevem odhalila, že tzv. „sociální příčiny“, které ospravedlňují potraty jsou jen pláštikem, jenž má přikryt skutečné kvality lidí XX. století. Láska mezi manželi neexistuje, protože, kdyby existovala, pak by se narodily všechny počaté děti. Nezbyvá nám než souhlasit s argumentací Matky Terezy, která vysvětluje, že „antikoncepce upoutává pozornost ke svému vlastnímu já, čímž ničí dar lásky. Láska naopak požaduje od manžela a manželky pozornost k sobě navzájem - jako je tomu při používání přirozených metod plánování rodičovství. Když dojde k zabití živé lásky antikoncepcí, dochází pak už velmi snadno k potratům“.

Katolická Církev je proti legalizaci potratů a eutanazii, protože v ní vidí útok proti důstojnosti lidského života a proti životu samému.

Požadavky katolické Církve jsou odmítány některými lidmi ve skutečnosti ne proto, že

někdo neuznává biologickou skutečnost, jež říká, že lidský život začíná okamžikem početí a končí přirozenou smrtí - ale právě kvůli tomu, že v těchto lidech je nedostatek lásky.

Dr. Bernard Nathanson (který zabil 75

000 nenarozených dětí a nyní je jejich zapáleným ochráncem, autor Němého výkřiku) řekl, že v současné době je medicína na takové úrovni, že je možné v každém stadiu nemoci ženy udržet při životě dítě, které nosí pod svým srdcem. Větším nebezpečím pro matku je zabití počatého dítěte v jejím lůně, než zachování ho při životě.

Feministky, které s takovou „autentickou starostlivostí o ženu“ stále opakují v massmediích, že „lidský plod není dítětem“, používají metodu, které se v psychologii říká „mechanismus racionalizace“. Namísto pravdy raději samy sebe obelhávají.

Když tedy přijímáme vědecky podložená fakta, že lidský život začíná okamžikem početí, je třeba odpovědět na otázku: zabíjet nebo nezabíjet? Pak je třeba zamyslet se nad tím, co je antikoncepce, abychom konečně našli pravdu.

Je velmi málo lásky v lidech XX. století. Protože v nás schází láska, raději se učíme zabíjet místo toho, abychom se učili milovat. Láska je ochota k rezignaci ze svých plánů ve prospěch druhého. Je to ochota manželů k rezignaci z touhy po vzájemném sblížení po dobu několika dnů v měsíci. Je to vzdorování všemu tomu, co se staví proti nenarozenému dítěti.

Avšak vědomí, že nemilují svou manželku resp. svého manžela natolik, abych dokázal respektovat její (nebo jeho) vůli, její (nebo jeho) aktuální situaci, požaduje ode mě postavit se v pravdě sám před sebou a před Bohem. Toto vědomí mě přivádí na kolena k nohám Matky Boží, pokorné služebnici Páně, kde jediné, co mohu udělat, je prosit o pokoru a milosrdenství pro sebe.

Pouze Bůh je dárce lásky. Když někdo vidí, že nemá lásku, přichází k tomu, kdo ji má. Prosí a dostává zadarmo z Boží milosti!!!

Člověk, který vidí svou slabost, svou nemožnost, roste ve víře. A proto přijetí pravdy člověka neuměňuje, ale právě naopak povznáší, protože sám Bůh se k němu sklání.

Podle RN zpracoval LMK

Sibiř, asijská část Ruska, se nám většinou pojí s vyhnanstvím a s galejemi. V minulém století bylo na Sibiř deportováno kolem miliónu osob. Toto číslo velmi vzrostlo po revoluci v roce 1917. Zvláště pak v době stalínovské. Je to obrovská plocha mezi Uralem a Tichým oceánem, rozlohou téměř 13 mil. km². Avšak obyvatel tam je kolem 40 miliónů.

Hlad po Bohu na Sibiři

V dubnu r. 1991 Svatý otec založil v Novosibirsku, největším městě Sibiře, které čítá na 2 mil. obyvatel, apoštolskou administraturu a jejím biskupem jmenoval p. Josefa Wertha, který pochází z Kazachstánu. Je to jediný katolický biskup na této obrovské ploše: od západu na východ má téměř 10 000 km a z jihu na sever kolem 3 500 km. Když biskup Werth začínal svoji činnost, v jeho administratuře byli pouze tři kněží. Od té doby se mnoho změnilo. V nynější době tam pracuje 67 kněží a kolem 70 řeholnic z různých kongregací a také hodně katechetů. Existuje již více než 200 pastoračních míst. V roce 1991 vznikla diecézní charita (uznaná státem), která má své pobočky v jedenácti městech. Od roku 1995 vychází v nákladu 5 000 výtisků měsíčník *Sibirskaja Katoličeskaja Gazeta*. Jezuité založili v Novosibirsku středisko náboženské kultury uznané v roce 1994 ruským ministerstvem spravedlnosti.

Dne 10. srpna 1997 se v Novosibirsku konala velká slavnost - posvěcení nové katedrály. Na tuto slavnost se sjeli téměř všichni kněží pracující na Sibiři a také početní hosté ze zahraničí, zvláště ti, kteří pomáhali při stavbě tohoto chrámu (apoštolský nuncius Ruska a biskupové ze Švýcarska, ze Slovenska, z Ukrajiny, z Aljašky, z Moskvy). Kromě biskupů byl také přítomný představitel sekretariátu prezidenta Jelcina. Katedrála byla přeplněna a spousta věřících musela stát venku.

Slavnosti posvěcení předcházelo čtyřdenní symposium na téma rodiny. Vzbudilo veliký

zájem, dokonce i u ruské televize, jejíž zpráva byla velmi pozitivní. Symposia se zúčastnilo kolem 200 osob. Referáty se střídaly s diskusemi a svědectvími některých mladých rodin. Večer, před posvěcením katedrály, biskup Werth udělil kněžské svěcení dvěma jáhnům.

Taková náboženská dynamika v nás probouzí radost, bohužel ji tlumí vědomí toho, že všechno, čeho se docílilo, je pouze kapkou v moři potřeb Sibiře.

V brožurce, vydané u příležitosti posvěcení katedrály, si mezi jinými můžeme přečíst, že kněží, kteří navštěvují vesnice, tvrdí, že všude jsou katolíci, kteří nejednou čekají na kněze více než sedmdesát let. Duchovní pracující na Sibiři jen zřídka mohou navštěvovat některá pastorační místa. Kněz z Krasnojarska mi říkal, že nejvzdálenější místo, kde dojíždí je vzdálené 3 000 km. Někdo jiný mě informoval, že 80 km od Novosibirska existuje vesnice, ve které většina lidí se považuje za katolíky a od říjnové revoluce tam nebyl žádný kněz.

Obdivuhodná je skutečnost, že víra vydržela tolik let navzdory nelítostné ateistické propagandě a nepřítomnosti kněze. Hovořil jsem s jistým bývalým příslušníkem veřejné bezpečnosti, který při stavbě vlastního domu staví také, z potřeby srdce, kapličku. Navštívil jsem ji. Takže i v tomto člověku, navzdory doktrinnálních útoků, přetrvala víra. A je ještě mnoho lidí, kteří čekají na kněze. Biskup Werth říkal, že by okamžitě potřeboval na 200 kněží.

Nejde tady pouze o ty lidi, kteří si zachovali víru. Jestliže Bůh existuje, a existuje beze

stínu pochybnosti, pak je v každém člověku hlad po Bohu. Je sice možné tento hlad utlumit, ale nedá se úplně vykořenit. Ve své kněžské práci jsem to mnohokrát zakusil. Jednou v Novosibirsku, když jsem s přítelem šel něco sníst do baru, oslovil nás jeden mladý muž a prosil o rozhovor. Říkal, že sice není pokřtěný, ale že cítí touhu po Bohu a že čte Písmo svaté (skutečně znal Nový Zákon). Po téměř hodinovém rozhovoru mi srdečně děkoval za jistá vysvětlení.

Specifikem touhy po Bohu je také jistá otevřenost vědeckých středisek na náboženské problémy. V Novosibirsku, ve čtvrti Akademgorodok, což je velmi pružné středisko vědeckých výzkumů - pobočka ruské Akademie věd, v němž přednáší dva kněží a dvě členky skupiny Memores Domini. Byla v něm zřízena výstava na téma historie Písma svatého. V uvedené čtvrti však není ani kostel ani kaple. Italský kněz, který tam přednáší sociologii, slouží nedělní mši svatou v jedné knihovně a během týdne ve svém skromném bytě.

Novosibirsk je mladé město. Jeho začátky se datují

na rok 1893. Do roku 1925 se nazývalo Novonikolajevsk. Dynamický rozvoj města probíhal zvláště od roku 1930 (v roce 1956 mělo 731 000 obyvatel, v roce 1978 1,324 mil. a nyní téměř 2 mil.). Novosibirsk se stal obrovským průmyslovým a vědeckým centrem a má velmi dobré výhledy na další rozvoj především pro své přírodní bohatství (nafta, zemní plyn, uhlí, železná ruda, zlato, diamanty, obrovské zalesněné plochy, dobrá orná půda a další). Díky tomuto bohatství se všestranně rozvíjí průmysl i zemědělství.

Před Církví se otvírá velký prostor pro pastorační práci. Zůstává však otázka, jestli bude dost kněžských rukou a velkodušných srdcí, které by spolupracovaly na uspokojení hladu a touhy po Bohu na Sibiři.

arcibiskup Zenon Grocholewski

Nová katedrála v Novosibirsku. Foto: autor

Svedectvo z Novosibirska

Podáva nám ho mladá kresťanka z Levic. Volá sa Mirka Mrázová. Má len 23 rokov, ale po svojej konverzii sa hneď odhodlala zvestovať radostnú zvesť bratom a sestram v Novosibirsku. Mala pedagogické vzdelanie, no ešte pred cestou si urobila zdravotný kurz.

V Novosibirsku bola takmer dva roky. Podmienky boli kruté, hlavne zima -40 °C. Mirka začala slúžiť tým posledným: chorým, opusteným. Porozprávala skromne niektoré zaujímavé príbehy.

Na svojej misijnej ceste sa stretla s istým mladým vojakom - Čečencom. Mal odtrhnutú ruku a nohu. Podujala sa ho ošetrovať. Pri ošetrovaní sa jej pýtal, odkiaľ je, z akej krajiny. Odpovedala že zo Slovenska. Potom mu trochu opísala našu vlasť. Čečenec sa jej veľa pýtal, akí sú u nás ľudia. Mirka mu opísala mladých i starých, ako sa modlia, veria v dobrého a milosrdného Pána Boha. Zdraví ľudia sa modlia za chorých a chorí zase za zdravých. A to nielen za Slovákov, ale za ľudí na celom svete, teda aj za nich. Čečencovi vyhrkli slzy. Prerývaným hlasom zašepkal: „Naozaj? To je potom krásne!“ Keď umieral, Mirka bola pri ňom. Jeho posledné slova boli: „Mášenka, pozdravuj vašich doma.“

Ďalší pacient bol starý čečenský bojovník - výše 60-ročný. Mirku si veľmi dobre všímal. Vybadaľ, že všetko robí ako svojmu otcovi. To je divné. Nič za to nepýta. Iba sa usmieva. Tiež jej zvedavo položil otázku: Prečo to robí pre cudzích ľudí?

Mirke nebolo nič vhodnejšie ako táto otázka. Starému bojovníkovi sa usilovala predstaviť Pána Ježiša. Prišiel medzi nás na Vianoce ako živá Láska, lebo On je Láska. Tento jedinečný Učiteľ nám kázal milovať všetkých ľudí bez výnimky. Nemáme robiť rozdiel medzi chudobnými, zdravými a chorými... Starý Čečenec sa jej vtedy vysmial. Toto je predsa hlúposť! Takúto reč ešte nepočul - milovať dokonca i nepriateľa, v každom vidieť brata. Hlúposť! Odišiel.

No o pár dní sa znova objavil v ošetrovni. Mal plné oči slz. priznal sa Mirke, že o tom doma veľmi rozmýšľal. Priznal sa jej i s tým, že u nej pocítil prvý raz nezištnú lásku. Komunisti ich dosiaľ učili inakšie - nenávidieť! Pomstiť sa! Úprimne doložil: „Veru, krajšie je milovať ako nenávidieť!“ Postupom času sa natoľko zmenil, že si sám osvojil dve siroty.

Takto sa šíri dobré meno Slovenska. V Novosibirsku boli aj 4 sestry - Misionárky lásky zo spoločnosti matky Terézie (Angličanka, Nemka, Mexičanka a Poľka).

Naším sestram zo Slovenska sa tam podarilo zriadiť sirotinec pre 15 detí. Tieto ponajviac objavili pod mostom alebo v kanáloch, kde bolo aspoň trochu teplejšie bez vetra. Niektoré deti tam samé utekajú od rodičov, ktorí ako silní alkoholicy ich viac bijú ako sýtia.

Ďakujem našej krajanke Mirke, že nám dala živý príklad ako treba nasledovať Krista v obeťtavej láske až hore na kríž...

Priska G.

Rodina Nepoškvrenenej

„Malé“ tajemství lásky

Na misijní neděli, dne 19. října 1997, papež Jan Pavel II. vyhlásil svatou Terezii od Dítěte Ježíše učitelkou Církve. Tímto aktem je nám opět připomenuta osobnost „malé“ svaté, klauzurové karmelitánky, která žila koncem 19. století (1873 - 1897). Papež Pius XI. se o ní zmínil jako o největší svaté našeho století.

Co se můžeme naučit od této řeholnice? Při čtení životopisů svatých, můžeme mít

pocit, že dosáhnout jejich úrovně svatosti je pro nás nereálné. Zde nám přichází na pomoc svatá Terezie. Učí nás, jak získávat svatost každodenním životem. Nikdy nezaložila nové řeholní společenství, nepostavila žádný dům pro děti nebo nemocnici, nebyla na misiích, nebyla pro víru umučena, ale žila prostým životem uvnitř čtyř stěn Karmelu v Lisieux. Z jejího příkladu se můžeme poučit, jak být dítětem Boha, jak od Něho očekávat

každou pomoc. Zřetelně nám ukazuje, že spásu nezískáme vlastními silami. Svým životem nás vybízí k plnění malých skrytých služeb a k přinášení obětí za lidi, kteří jsou zvláště zraněni nedostatkem lásky.

Její život, krásný a prostý, byl plný drobných utrpení svázaných s pocíčováním chladu, s připomínkami představených, s uštěpačností sester, s prací v sakristii, v prádelně, s každodenním odumíráním vlastní vůle, aby se mohla vyplnit vůle Páně.

V dopise sestře Marii od Nejsvětějšího Srdce Terezie ukazuje svou „malou cestu“ na příkladu malého ptáčka:

„Jak to může být, aby duše tak nedokonalá jako je moje, toužila dosáhnout plnosti LÁSKY?... Ó Ježíši, můj první, můj jediný Příteli. Ty, kterého JEDINĚ miluji. Odkryj mi to tajemství... Proč nenecháváš tyto nezměrné touhy pro velké duše, pro orly vznášející se v nejvyšších výškách?... Já sama sebe považuji za malého ptáčka, pokrytého jen jemným chmýřím, nejsem orlem, avšak mám orlí OČI a SRDCE, protože navzdory mé obrovské maličkosti mám tu odvalu dívat se na

Božské slunce, Slunce lásky, a moje Srdce cítí v sobě touhu orla... Malý ptáček chce letět k tomuto světlému Slunci, které uchvacuje jeho zrak, chce následovat své bratry orly, které vidí letět až k Božskému bydlení Nejsvětější Trojice... Bohužel! V jeho moci je pouze mávat svými malými křídýlky, ale vzlétnout, to už v jeho silách není. Co má tedy dělat?... Má umřít ze stesku, když vidí svou nemohoucnost? Ó ne!

Ptáček pro to smutný nebude. Důvěřující až k drzosti se chce stále dívat na Božské Slunce; nic není schopno ho vylekat, ani vychřice, ani déšť a jestliže tmavé mraky zakryjí Hvězdu lásky, malý ptáček se nepohne ze svého místa, protože ví, že za těmito mraky svítí jeho Slunce, jehož zář nepohasne ani na chvíli. Je pravda, že bouře nejednou zalomcovala srdcem malého ptáčka, že nejednou se mu zdálo, jakoby kromě obklopujících ho mraků už nic neexistovalo; to je právě pro malého, slabého ubožáčka okamžik dokonalé radosti.

Ó Ježíši, Ty znáš také nedokonalost malého člověka, který zůstává na svém místě a dovoluje si zpronevěřovat se svému jedinému úkolu. Zobe zrníčka tu a tam, uhání za červíčkem, všímá si květinu, která se mu líbí a jeho malý rozum se tou květinou zabývá...

Nakonec, když už nemůže létat jako orl, malý a ubohý, se ztrácí v pozemských malichernostech. A přece po těchto trestuhodných skutcích, místo aby se ukryl do kouta a oplakával svou bídu a umíral z lítosti, malý ptáček se obrací ke svému milovanému Slunci, nastavuje jeho blahodárným paprskům svá malá unavená křídýlka a štěbetaje jako malá vlaštovka, svěruje se tímto sladkým zpěvem, vypráví podrobnosti svých nevěrností a je přesvědčen, že svou opovážlivou důvěrou si získá větší lásku Toho, který nepřišel volat spravedlivé, ale hříšníky.

Ó Ježíši, jak je tvůj malý ptáček šťastný z toho, že je slabý a malý. Co by se sebou dělal, kdyby byl velký? Nikdy by neměl odvalu ukázat se před Tebou, spát v Tvé přítomnosti.“

br. Leslav Mazurowski

Milé děti,

velmi, velmi dávno, v jisté maličké vesničce, se nacházela malá stolařská dílna. Jednou, když majitel nebyl doma, všechno jeho pracovní nářadí svolalo valnou hromadu.

Zasedání bylo dlouhé a občas přímo bouřlivé. Probíralo se totiž téma vyloučení některých jeho členů z noblesní společnosti.

Jeden z účastníků řekl tato slova: „Měli bychom odstranit z našich řad naši sestru Pilou, která je příliš ostrá a skřípe zuby. Má nejzvrůvější povahu na celém světě.“

Někdo jiný přidal: „Nemůžeme také mít v našich řadách našeho bratra Hoblíka. S ničím nesouhlasí a všechno zmenšuje. Sdírá z kůže všechno, co potká.“

„Dobře víme, že náš bratr Kladívko - protestoval někdo jiný - má tvrdou a vznětlivou povahu. Řekl bych přímo, že si libuje v bití. Způsob, jak dokáže být umíněný je nesnesitelný. A jeho hlas nás uvádí do šílenství. Zbavme se ho.“

A hřebíky? Je vůbec možné žít s těmi, kteří se všude cpou? Už je více nechceme! To stejné platí o Pilníku a Rašpli. Společný život s nimi je neustálá třenice. Ať nás také opustí Smirkový Papír, jehož jediným životním cílem je stále nás odírat!

Takto spolu všechna nářadí stále živelněji diskutovala. Překřikovali se jeden přes druhého. Kladívko požadovalo odstranit Pilník a Rašpli. Tito se zase chtěli zbavit Kladívka atd. Nakonec schůze žádali všichni, aby byli odstraněni všichni.

Konečně bylo zasedání přerušeno neočekávaným návratem stolaře. Když

nářadí uviděla, jak se přibližuje k stolařskému ponku, okamžitě ztičila. Stolař vzal prkno a přiřízнул je ostrou Pilou. Potom ho ohobloval Hoblíkem, který dokonale zmenšuje všechno, čeho se jen dotkne. Následovně uchoпил řemeslník Sekeru, která dokáže všechno hrubě

rozsekat na kousičky, pak vzal Rašpli, která všechno bere „na zub“, konečně vzal do ruky Smirkový

Papír, který všechno stírá.

Úplně nakonec vzal ostré hřebíky a tvrdé kladívko, které dobře tluče.

Všechno své nářadí, jenž má tak těžkou nesnášenlivou povahu, použil k vyrobení kolébky. Překrásné kolébky, která měla sloužit dítěti, majícímu se každou chvíli narodit.

Vše proto, aby přijala život.

Milé děti, jistě jste poznaly, že tato pohádka je podobestvím.

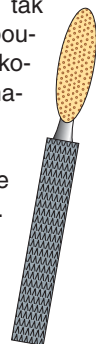
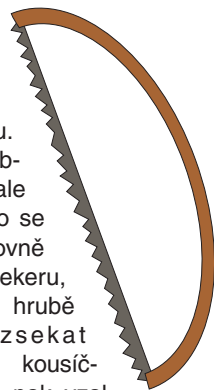
Mistr stolař představuje našeho Nebeského Otce a nástroji jsme my, lidé. Máme sklony k vytýkáání chyb svým bližním a přitom často nedokážeme postřehnout, co je v nich dobrého. Neděkujeme za ně Pánu Bohu, protože se nám zdá, že nám jen ubližují. Nejraději bychom se s nimi vůbec nestýkali.

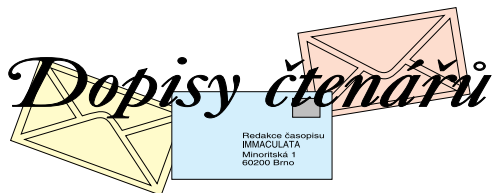
Bůh se na nás dívá jinak. Přijímá nás a miluje takové, jací jsme i s našimi chybami a poklesky. Může použít dokonce i naše nedokonalosti k vytvoření dobré věci.

Proto neposuzujme druhé lidi jen z našeho hlediska, ale snažme se uvidět to, že Bůh i je používá k tomu, aby zde na zemi uskutečnil svůj záměr, jímž je naše spása.

bratr Bohdan

Oko stolaře

Milí přátelé z Immaculaty, srdečně Vás zdravím a děkuji za poslední číslo. To mě vlastně „donutilo“ sednout si a psát. Chci Vám moc poděkovat za článek nazvaný „Tři druhy lásky“. Když jsem si jej přečetla, uvědomila jsem si spoustu věcí, pochopila jsem to, co už jsem dávno věděla a také mě přitom zabořila jedna velká rána na mé duši. Já jsem měla možnost prožít tu lásku třetího typu „Miluji tě a tečka“. Bohužel můj přítel tragicky zahynul. Až teď si uvědomuji, co pro mě doopravdy znamenal.

Věřím, že Pán a Maminka Maria zaplní tu ránu svoji láskou. Ale i přes víru je to těžké. Člověk na jedné straně říká Pánu Bohu ANO, na druhé straně se ptá PROČ?

Zůstalo mi mnoho krásných vzpomínek a za vše děkuji Pánu.

Michaela

Drazí a milovaní, dostávám od Vás časopis Immaculata. Velice ráda bych ho dostávala i nadále, protože v mé nemoci je jediným pojátkem a hlavně velkou duchovní posilou. Bohužel však vzhledem k mému invalidnímu důchodu ho nebudu moci zaplatit. Chtěla bych Vám ale napsat, že ho čte pět lidí.

Denně se modlím růženec, zvláště pak, když prosedím celé hodiny u lékaře. Často se modlívám za vás.

Jaroslava

Redakce informuje

Vážení čtenáři, drazí ctitelé Neposkvrněné Panny Marie. Stává se nám, že nám posíláte jmenné seznamy těch, které byste chtěli přihlásit do Rytířstva

Neposkvrněné, aniž by byl na seznamu jejich podpis. Chtěli bychom Vám připomenout, že členství v rytířstvu je dobrovolné a vyžaduje svobodný souhlas každého jedince, protože ho zavazuje k jistým úkolům. Jen pro připomínku, základní povinnosti každého člena MI je úplné a dobrovolné odevzdání se Neposkvrněné jako nástroj. Proto dochází k tomu, že jsme nuceni Vám takové seznamy poslat zpátky s prosbou o doplnění potřebných údajů. Proto Vás prosíme, abyste při snaze vyjít vstříc žádosti někoho z Vašeho okolí o vstup do MI, uvedli jeho jméno, příjmení, adresu, datum narození, datum 1. sv. přijímání (alespoň rok) a žádost doplnili jeho vlastnoručním podpisem.

Dalším problémem, s nímž se v poslední době setkáváme, je zaslání různých xerokopíí portrétů milostných tváří Pána Ježíše i s poselstvími, u nichž žádáte otištění na stránkách našeho časopisu. K tomu bychom Vám rádi sdělili, že takovéto portréty není možné reprodukovat, pokud se jedná o obyčejnou a zpravidla velmi špatnou xerokopii. Zachovejme si úctu k obrazům, které zobrazují našeho Spasitele a neprofanujme je šířením takovýchto špatných kopií. Pán Ježíš si zaslouží Božskou úctu a té rozhodně neodpovídá uctívání nějakého xeroxovaného obrázku. Žel jsou mezi námi lidé, kteří v kostele pokleknou před každým obrazem a svatostánek se skutečně přítomným Spasitelem pomínou bez povšimnutí. Pan Ježíš, když vyzývá apoštoly 'zajeďte na hlubinu' obrací se na jejich víru, aby ji prověřil, stejně tak i nás žádá o toto symbolické 'zajetí na hlubinu' v otázce naší víry, abychom se neomezovali jen na to, co se líbí či nelíbí našim smyslům, ale hledali Boha tam, kde je přítomný. Není totiž výmluvnější a bytostnější přítomnost našeho Spasitele než ta, která je v Eucharistii. Skutečné zázraky a znamení činí právě tento živý Ježíš a ne obrazy,

keré Ho jen znázorňují. Největším zázrakem, který učinil a činí při každé mši svaté, je, že On sám jako Bůh sestupuje na oltář a pod způsobou chleba přichází ke každému z nás, aby naplnil naše nitro svou přítomností a učinil zázrak našeho uzdravení.

Kež Vám Bůh na přímluvu Panny Marie udělí hojnost milostí potřebných na cestě do věčného království, jehož dědici jsme se díky Ježíši Kristu stali.

br. Metoděj R. Hofman OFMConv.

Poděkování

Již několik let nosím Zázračnou medailku a za nic bych ji nesundala, ani když mi brání vzít si nějaký jiný šperk, ke kterému se nehodí. Vždy se rozhodnu pro medailku. Asi před rokem jsem zcela spontánně věnovala svou medailku mé švagrové, která trpí psychickou chorobou a skoro celý rok pobývala střídavě v nemocnicích. Když přišla ke mně v dost špatném stavu, sundala jsem svou medailku a pověsila jí na krk s doporučením, aby ji nosila s důvěrou.

Dnes konstatuji, že má švagrová nebyla celý následující rok v nemocnici a je ve vyrovnaném psychickém stavu. Panno Maria, děkuji Ti.

Marie S.

Chci poděkovat Panně Marii a Pánu Ježíši za narození zdravého syna.

Neznala jsem modlitbu „Korunka k Božím milosrdenstvím“, až když jsem se ocitla v situaci, kdy jsem se měla rozhodnout jestli si nechám děťátko anebo ne. Dostala jsem se do jiného stavu, o čemž jsem nevěděla, a zároveň jsem se léčila na chorobu, při které jsem brala silné léky. Po zjištění, že jsem těhotná, jsme spolu s manželem byli postaveni před velké rozhodnutí. Jsme věřící a nechtěli jsme dát děťátko „přč“, ale doktoři nám radili a doporučovali potrat. Rozhodnout se bylo těžké, plakali jsme a čekali. Při návštěvě mojí maminky jsme dostali radu: „Modli se ‘Korunku’ a uvidíš, že to dobře dopadne“. Modlila jsem se a věřila, postupně ze mně začal strach vyprchávat. Co se stane dál jsem nechala na vůli Boží. I při porodu jsem se modlila. V červenci se nám narodil zdravý krásný chlapeček. Jsme šťastní a moc vděční. Je to naše třetí dítě.

Chvála Kristu a Marii.

děkujeme Helena a Jiří

Chci poděkovat Pánu Bohu a Panně Marii za vyslyšení mých modliteb za mé uzdravení. Za to Ti Matičko z celého srdce děkuji.

Ještě mám jednu prosbu. Matičko, vyslyš naše modlitby za dceru, která, když se vdala, odvrátila se od víry. Také za zetě, který byl dobrým katolíkem, svým dvěma dětem a manželce dával lásku, nechal je pokřtít, avšak najednou nastal zlom v jeho životě. Dal se ke svědkům Jehovovým. Nic neuznává, žádné církevní svátky, sv. smíření, sv. přijímání, jako by to vůbec nebylo. Prosíme tě Matičko Neposkvrněná, vyslyš naše modlitby za oba a přitáhni je na své svaté srdce, protože u Tebe není nic nemožné.

čtenářka z Moravy

Chtěla bych poděkovat Panně Marii za všechny milosti, kterých se mi a celé mé rodině dostává na Její přímluvu u svého Syna, Ježíše Krista, zvláště pak za narození zdravého syna.

Neposkvrněná Panno Maria, ze srdce Ti děkuji a prosím Tě o další ochranu mých dětí a celé naší rodiny.

M.S.

Chvála Kristu a Marii!

Plním svůj slib Matce Ustavičné pomoci a veřejně Ji děkuji za příspěvní v těžké situaci, do které jsme se dostali vlastní nepozorností.

Na jaře letošního roku k nám velký kamión přivezl 25 jalovic, které se u nás přes léto měly pást a na podzim vrátit zpět svému majiteli. Smlouva byla předem dohodnuta. Stačilo ji oběma partnery podepsat, jedno vyhotovení tobě, jedno mně, a už se jalovičky řítily z kamiónu na zelenou trávu. Dřevěná ohrada měla zajistit, aby se stádo nekontrolovatelně nerozběhlo..., ale nezajistila. Nějaké to slabší břevno pod náparem povolilo a jalovice, oči navrch hlavy z nenadálé volnosti, pádily ostošest. Naštěstí je však mladý porost zdržel, a tak se nám zdánlivě celé stádo podařilo rychle vrátit zpět do ohrady. Šofér kamiónu však už netrpělivě pře-

šlapoval, cesta zpátky je dlouhá, pohněte! Zakrátko kamión zmizel a my jsme se šli obeznámit s novými svěřenci. At počítáme, jak počítáme, 2 jalovice chybí. Jakže to stojí ve smlouvě? Ztráta jedné jalovice - 36 tisíc. Jsme tedy během půlhodiny o 72 tisíc chudší. Zoufale hledáme ztracené kusy až do tmy - nic, ani žádné stopy. Matko Ustavičné pomoci, ukaž nám, žes Matka!

Jsem tady, děťátka, dívám se, co to tropíte. Jedna vaše jalovička sama přijde už zítra k ohradě, to abyste byli klidnější. Ale tu druhou budete hledat ještě deset dní; až ji najdete, další 2 dny ji budete honit po lesích a pak ji povedete jako slepou bábu na dvou řetězech 3 kilometry zpátky za stádem. To abyste byli pozornější. A vezměte si poučení: stejně drobná a nenápadná neopatrnost může zapříčinit ztrátu hodnot nesrovnatelně větších, i hodnot věčných!

Maria, Matko Ustavičné pomoci, děkujeme!

čtenářka z Podkrkonoší

Chtěla bych veřejně poděkovat Mamince - Panně Marii.

Po deseti letech prosb a modliteb mě vyslyšela v touze po „tom pravém“ - kamarádovi, příteli a nakonec manželovi na celý život. Během těch deseti let (od patnácti do pětadvaceti) jsem měla zkrátka smůlu. Vystřídala jsem asi sedm nebo osm vztahů, které skončily tím, že jsem se stala postradatelnou, či dokonce nepohodlnou. Trpěla jsem osamoceností, „nikdo mě nepotřebuje, jsem úplně zbytečná“. Poslouchat chvály, jak krásně zpívám a jaká je se mnou legrace, mě už taky nic neřkaly. Nic už mě doopravdy nebavilo. Po posledním zklamání (vlastně jsem rozhod sama chtěla, byla jsem z přítele víc než otrávená a při schůzkách nervózní) jsem se rozhodla, že nejpohodlnější a bez nervů to bude bez „chlapa“. Dokonce mi ta „samostatnost“ docela zachutnala. Nikdo na mě nevyhledával neustále chyby, nevzdychal, jak jsem nedokonalá a neurážel se za každý můj neškodně míněný vtíp. Prostě volnost, svoboda, nádhra! Ale přiznám se Vám dobrovolně - dlouho mě ten „feminismus“ netěšil. Podvědomě jsem stále silněji cítila, že tento způsob života mi Bůh nechystá.

Věděla jsem, že svým staropanenským životem nikoho neobšťastním. A když jsem nejsilněji nabyla přesvědčení, že moje poslání je v rodině - Panna Maria mě vyslyšela! Potkali jsme se v autobusu -

„jé, spolužačko, ty ještě žiješ?“ Tak tam to začalo - a u oltáře našeho farního kostelíčka to mělo pokračování... Nyní oba dva s manželem děkujeme a přejeme ostatním smutným a osamoceným: kdo prosí, bude mu dáno, kdo buší, bude mu otevřeno...

Zdislava

Chci poděkovat Panně Marii za ochranu letos v září při cestě na jisté poutní místo na kopci, kam se jde přes les.

V lese byla moje vnučka v beznadějném stavu, ale ty jsi Panno Maria, Matkou naděje.

Děkuji Ti Panno Maria za všechny poutníky. Zvláště Ti děkuji za poutníka Jana Rýdla, který nesl moji vnučku na nádražní lávku v Mořkově. Děkuji Ti za doktorku Marii Zemánkovou. Děkuji ti za Zdeňku Rýdelovou a jejího manžela. Děkuji Ti za učitelku Marii Černochovou. Děkuji Ti za milé děti, které dávaly všechny své bundy, když ležela Martinka na mořkovském nádraží, aby jí nebylo zima. Děkuji Ti za vnučky Moniku a Martinku. Děkuji Ti za jejich rodiče. Děkuji Ti za našeho duchovního správce Františka Káňu. Děkuji Ti sanitáře. Děkuji Ti za doktorku a sestřičky v Novém Jičíně.

Děkuji Ti za vše Neposkvrněná Panno Maria.

Růžena

Matičko Boží Svatohostýnská, odpusť, že Ti až teď, po tolika letech, chci veřejně poděkovat za vyslyšení a pomoc v těžké situaci, kdy mi dcerka vypadla z vlaku. Vracela se domů ze školy a ve stanici, při vystupování, se jí udělalo špatně a omdlela. Spadla hlavou na výhybky a měla proraženou spodinu lebeční. Pan doktor v nemocnici nedával žádnou naději. Když jsem šla z nemocnice, potkala jsem tři děvčata z naší vesnice, jela na pouť na Sv. Hostýn. Prosila jsem je, aby daly za dcerku na mši svatou, za dar zdraví a aby se za ni pomodlily. Děvčata mě slíbila, že za ni půjdou i ke sv. přijímání. Na třetí den mně pan doktor řekl, že dcerka zákrakem ještě žije a že jí teprve čistili z uší sedlou krev.

Panna Maria na Sv. Hostýně vyslyšela naše prosby a dcerka se nám uzdravila. Kriste Ježíši a Matičko Boží tisíce díky a prosím o další každodenní Vaši pomoc. Mám velkou důvěru v sílu modlitby.

čtenářka z Moravy

*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*

● „**Církev je povinna** neúnavně připomínat, že každá osoba musí být chráněna, zvláště pak děti.“ - řekl Jan Pavel II. belgickým biskupům, kteří přišli do Vatikánu na návštěvu ad limina. Jan Pavel II. kromě toho řekl, že v každém státě je Církev povinna chránit slabší a učit mravním hodnotám, které žádný zákon nesmí beztrestně obcházet. Církev ctí politické společenství, ale neztotožňuje se s ním. Má však povinnost připomínat politikům a všem lidem, co je základem osobního a společenského života a co naopak hluboce zraňuje člověka a celé lidství.

Žródlo č. 45/97

● **Kardinálská a biskupská komise** Kongregace ve věci kanonizací vyjádřila dne 21.10.1997 souhlas k potvrzení křesťanských ctností otce Pia v hrdinském stupni, čímž potvrdila usnesení komise teologů z 13. června 1997. Je to krok k beatifikaci italského řeholníka. Kongregace má pak předložit Svatému otci prosbu o vyhlášení dekretu o ctihodnosti otce Pia. Další etapou bude hodnocení materiálů týkajících se skutečného zázraku na přímluvu daného kandidáta oltářů.

Žródlo č. 45/97

● **Nejstarší katolička Brazílie**, stodvacetišestiletá Maria do Carmo Jeronimo, obdržela osobní pozhnání od papeže Jana Pavla II. Tato bývalá otrokyně se účastnila 4. října minulého roku mše svaté v katedrále sv. Šebestiána v Rio de Janeiru. Po zakončení mše svaté byla představena Svatému otci. Brazílská katolička je pravděpodobně nejstarším člověkem na světě.

Žródlo č. 43/97

● **Kubánská vláda dala povolení** vstupu do svého státu 26 kněžím a 30 řeholnicím, kteří pocházejí ze zemí Střední a Latinské Ameriky. Tato skutečnost je hodnocena jako průlomová v dosaadvním postoji vlády.

Žródlo č. 49/97

● **Ve Vietnamské socialistické republice** přijalo 14 mužů kněžské svěcení. Oslav, které se konaly při té příležitosti v diecézích Bui Chu a Xuan Loc, se zúčastnili také představitelé vlády. Katolická Církev ve Vietnamu byla po řadu let

pronásledována. Teprve ke konci roku 1990 byla zahájena pravidelná jednání mezi Apoštolským stolcem a Vietnamem. V roce 1994, po posledním kole jednání, jmenoval papež nové biskupy.

Žródlo č. 49/97

● **Hlas matky Terezy** budeme moci uslyšet z kompaktní desky. Dokumentační CD, na které byl originální materiál připraven už v roce 1980 s názvem *Z Indie do celého světa: dílo Matky Terezy*, obsahuje kromě rozhovorů a modliteb se zakladatelkou Kongregace misionárek lásky také písne zpívané spolu s ní. Produkční studio Ariola sdělila, že CD, nahrané v dětské vesnici v Kalkatě, pomůže zachovat živou vzpomínku o této neobyčejné ženě, která se svou odvahou a silou působení stala vzorem k následování na celém světě. Slova Matky Terezy byla doplněna 24 nejkrásnějšími dětskými písněmi z celého světa v provedení dětských pěveckých sborů z Mexika, Arménie, Velké Británie, Turecka, Thajska, Indonésie, Venezuely a Německa.

RN 12/97

● **Jan Pavel II. doposud 94 krát prosil o prominutí** hříchů katolické Církev a papežů, konstatuje se v knížce *Když Papež prosí o odpuštění*, která nedávno vyšla v Itálii. Autor, Luigi Accattoli, dlouholetý katolický dopisovatel deníku Corriere della Sera, sestavil všechna dosavadní prohlášení současného papeže, ve kterých prosil ostatní o odpuštění chyb a hříchů, kterých se dopustila Církev vůči ním v průběhu staletí.

RN 12/97

● **Františkánská mládež Vás zve** na setkání mladých přátel sv. Františka a sv. Kláry. *Téma setkání:* Duch Svatý -rádce při hledání mého místa v životě, světě a Církvi. *Termín:* 6. - 8. 3. 1998. *Místo:* Stará Boleslav. *S sebou:* Spacák, karimatka, zavírací špendlík, chuť ke službě i k společenství.

Svou účast nahlaste do 22.2.1998 na adresách: Bohunka Pízová, Kozí 13, 110 00 Praha 1, tel.: 02/2313563 (večer), 02/2311305.

Petr Urban, P. Jilemnického 248, 250 01 Brandýs n. Labem, tel.: 0202/805691 (po 20.⁰⁰ hod.).

J. M. Hermanová

OBSAH

Studánka	3
Život sv. Františka z Assisi	4
Na obranu rodiny	7
Dárce darů	8
Kde nalézt štěstí	9
Panna Maria v San Andrea delle Fratte	10
Pamatujme na den Neposkvrněné	12
Minorité ve Francii	14
On mluvil správně	16
Zemětřesení v Assisi	17
Ono mě to nepřešlo	18
Devatenáctiletá dívka vypráví	20
Ježíš Kristus - pravý Bůh a pravý člověk	21
Britský deník „The Guardian“ o zednářích	22
Život - mozaika nadějí	23
Nedostatek lásky	24
Hlad po Bohu na Sibiři	25
Svedectvo z Novosibirska	26
„Malé“ tajemství spásy	27
Oko stoláře	29
Dopisy čtenářů	30
Redakce informuje	30
Poděkování	31
Zprávy	33
Obsah	34

Immaculata - Neposkvrněná

(dvouměsíčník) 1/1998, ročník VII.

ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho

č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR 6202.

Podávání novinových zásilek povoleno

Oblastní správou pošt v Brně č.j.:

P/2-4363/93.

Vydávají: Bratří minorité**Nakladatelství:** Konvent minoritů v Brně. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.**Bankovní spojení:** Union banka, a. s.,

Brno, číslo konta: 91400033 / 3400

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte var. symbolem, což je Vaše IČP.**Cena se rovná výrobním nákladům t. j. 9,50 Kč/1výtisk.** Předplatné na rok 1998: Dobrovolné dary.**Tyto je možno zasílat na adresu:**Konvent minoritů v Brně
Minoritská 1, 602 00 Brno,**Čtenáři ze Slovenska****mohou posílat předplatné na adresu:**

Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukázkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně.

Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vtištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou IČP, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplat.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a taktο umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.15 hod a v 19.30 hod *

* slovensky v 5.30 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno a okolí 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevzdej se s důvěrou do jejich neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

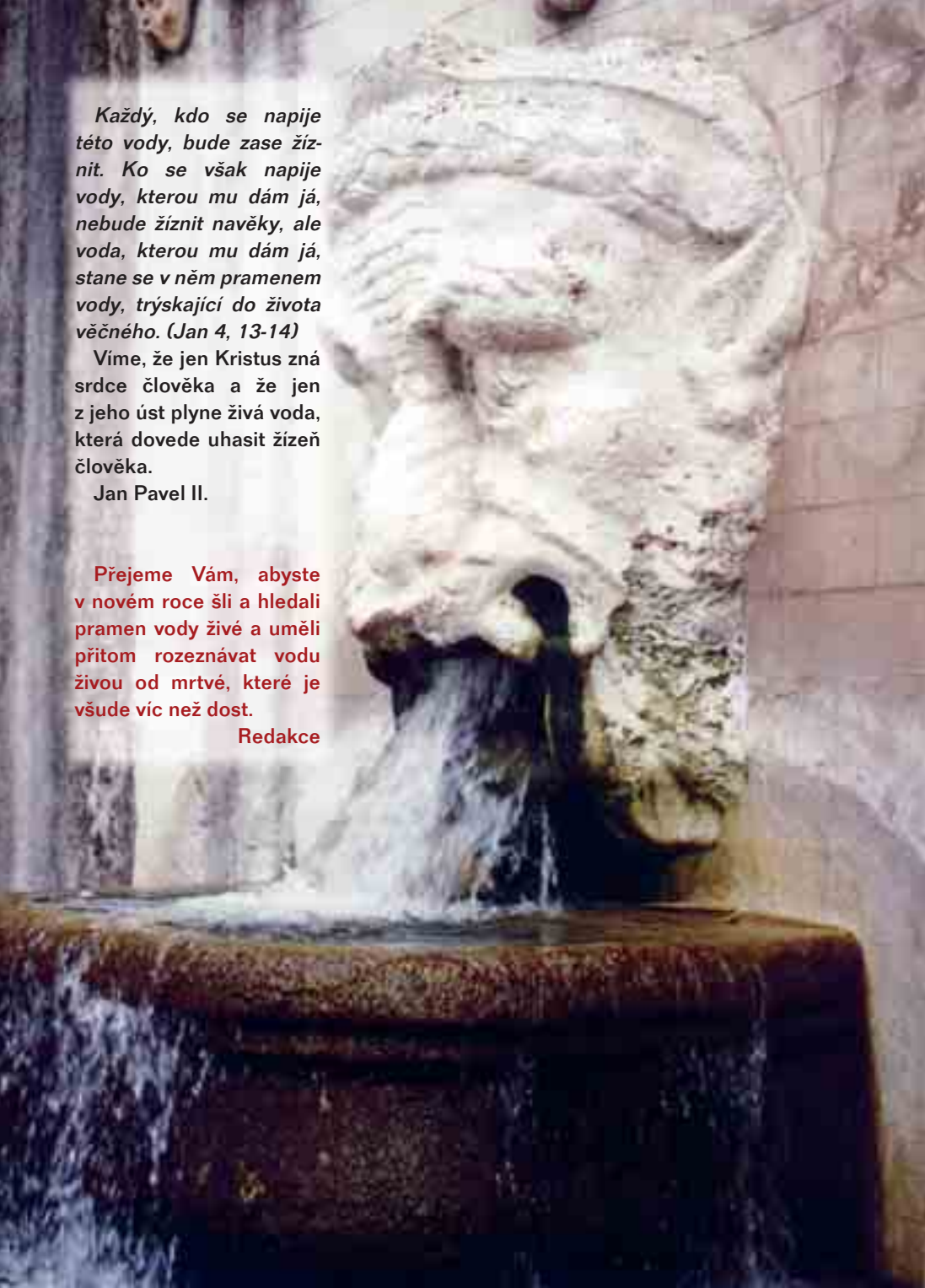
Každý, kdo se napije této vody, bude zase žít. Ko se však napije vody, kterou mu dám já, nebude žít navěky, ale voda, kterou mu dám já, stane se v něm pramenem vody, trýskající do života věčného. (Jan 4, 13-14)

Víme, že jen Kristus zná srdce člověka a že jen z jeho úst plyne živá voda, která dovede uhasit žízeň člověka.

Jan Pavel II.

Přejeme Vám, abyste v novém roce šli a hledali pramen vody živé a uměli přitom rozeznávat vodu živou od mrtvé, které je všude víc než dost.

Redakce

**Nebesa vypravují o Boží slávě,
obloha hovoří o díle Jeho rukou.
Jejich tón zvučí celičkou zemí.**

Ž 19

